

ကလေးများအတွက်လေ့လာဖွယ်

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

၃၁ နိုင်ငံက ပုံဖြင့် ၃၁ ပုဒ်

ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)

မြန်မာပြန်

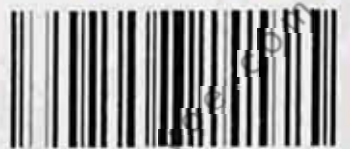

mg.yoe.com

kyoe.com

၃၁ နိုင်ငံက ပုံပြင် ၃၁ ပုဒ်

ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)
မြန်မာပြန်

KMT0015

2,300.00 KS

၃၁ နိုင်ငံကပုံပြင် ၃၁ ပုဒ်၊ ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)

စာမျက်နှာ ၂၁၃ + မျက်နှာ၊ ၁၂ • ဂဏင်တီ x ၁၈ • ၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ခင်လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစွဲ ၂၃၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

၃၁ နိုင်ငံက
 ပုံပြင် ၃၁ ပုဒ်
 ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)
 မြန်မာပြန်

မထေမာကြွင်း ၂၀၁၃

1. 2019年12月31日

2. 2020年1月1日

3. 2020年1月1日

4. 2020年1月1日

5. 2020年1月1日

6. 2020年1月1日

7. 2020年1月1日

8. 2020年1月1日

9. 2020年1月1日

10. 2020年1月1日

မာတိကာ

* ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ	(က-ဃ)
၁။ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှု (အိန္ဒိယကျေးလက်ပုံပြင်)	၁
၂။ ဂျပန်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် (ဂျပန်ပုံပြင်)	၅
၃။ မှော်ဆရာလက်ဆောင် (ဖင်လန်ကျေးလက်ပုံပြင်)	၁၀
၄။ ဘုရင့်အိပ်မက် (ရုရှားပုံပြင်)	၁၇
၅။ အသံအကောင်းဆုံးအဆိုတော် အော်ဖီးယပ် (ဂရိပုံပြင်)	၂၃
၆။ ကျော်ရင်းဒါနဲ့ ကျော်ရင်းဒဲ (ဂျာမနီပုံပြင်)	၂၈

၇။	အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲကလေး (ဒိန်းမတ်ပုံပြင်)	၃၃
၈။	ဆင်ဒရဲလား (ပြင်သစ်ပုံပြင်)	၄၀
၉။	မရိုးဖြောင့်တဲ့ ရိုးဖြောင့်သော အမတ်ကြီး (ဗီယက်နမ်ကျေးလက်ပုံပြင်)	၅၀
၁၀။	နှာခေါင်းနီနီနဲ့ မိန်းကလေး (တရုတ်ပုံပြင်)	၅၅
၁၁။	ဆံပင်နီနဲ့ လူသေးလေး (အင်္ဂလိပ်ကျေးလက်ပုံပြင်)	၆၂
၁၂။	သည်းခံစိတ်ရှည်တဲ့ ဂရိဆဲဒါး (ကင်တာဘာရီပုံပြင်)	၆၈
၁၃။	တားမြစ်ထားတဲ့တံခါး (မော်ရကိုပုံပြင်)	၇၉
၁၄။	ကွန်နလာနဲ့ အပျိုစင်နတ်သမီး (အိုင်းရစ်ပုံပြင်)	၈၇
၁၅။	တုလု၊ တုကုနဲ့ နယူးဂီနီကြွက်များ (ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်ပုံပြင်)	၉၃
၁၆။	ကြယ်များဆီသို့ ခရီးသွားခြင်း (ဖိလစ်ပိုင်ပုံပြင်)	၁၀၆
၁၇။	ဆု (သီရိလင်္ကာပုံပြင်)	၁၁၃

၁၈။	လက်စားချေတဲ့ ဆာဘာ (အင်ဒိုနီးရှားပုံပြင်)	၁၂၃
၁၉။	ဘဟာဒူးအလီ (ပါကစ္စတန်ပုံပြင်)	၁၃၁
၂၀။	တာဆစ်ချီနီက နဂါးကြီး (မလေးရှားပုံပြင်)	၁၄၆
၂၁။	မိုးခေါ်ပုံ (ကင်ညာပုံပြင်)	၁၅၆
၂၂။	လူပျော်ရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီ (အီတလီပုံပြင်)	၁၆၀
၂၃။	မိန်းမလည်ကြီး (လီသူလီနီယန်ပုံပြင်)	၁၆၄
၂၄။	ပြောနေကြတဲ့ပုံပြင် (အမေရိကန်ပုံပြင်)	၁၆၈
၂၅။	စုန်းမရဲ့ ပလွေဆရာ (ဟန်ဂေရီပုံပြင်)	၁၇၁
၂၆။	ဘူဒူလင့် (ချက်ကိုဆလိုဗေးကီးယားပုံပြင်)	၁၇၅
၂၇။	ယုန်နဲ့ ခြင်္သေ့ (တိဘက်ပုံပြင်)	၁၈၅
၂၈။	ငှက်မကြီးနဲ့ ငှက်ပေါက်ကလေးများ (ယစ်ဒစ်/ဂျူးပုံပြင်)	၁၈၈

- ၂၉။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ မင်းသား ၁၉၁
(ဆူရီနာမိ(စ်)ပုံပြင်)
- ၃၀။ မိဘမဲ့ ၁၉၇
(အာဖရိက/မာလဝီပုံပြင်)
- ၃၁။ ဆိတ်နဲ့ သိုး ၂၀၇
(ယူကရိန်းပုံပြင်)

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ကျွန်တော် ပုံပြင်တွေကို ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့တာ လုံးချင်းအုပ်ရေ ၄၀ ကျော်သွားပါပြီ။ တစ်အုပ်စာပုံပြင်လေး တွေကို ပြန်ဖတ်လေတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပိတ်လှိုင်းလေးတွေ လူးလွန်လာပါသည်။ ကျေနပ်အားရ ကြည်နူးရမြဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့လို ရေးချင်လိုက်တာ၊ သူတို့စိတ်ကူးမျိုး ရေးချင်လိုက်တာ ဆိုတဲ့ ဆန္ဒမျိုး အမြဲဖြစ်ထွန်းလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်လိုလက်ရ စဉ်းစားအားထုတ်ပြီး ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရေးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော် ကြိုးစားတိုင်း အကောင်ခြပ် လှလှပပ ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ခဲ့ပါ။ ဒီလိုအခြေဆိုက်လေ ပုံပြင်ဆရာကြီး တွေကို လေးစားကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်လာလေပါပဲ။

ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်လိုလုပ် မလေးစား မကြည်ညိုဘဲ နေနိုင် ပါ့မလဲ။ ဒီဆရာကြီးတွေရဲ့ခေါင်းမျိုးက “ရှားပါး” ထဲမှာ ပါနေပေ သကဲ့၊ သူတို့ဉာဏ်က ဘယ်သူမှ လိုက်လို့မမီနိုင်အောင် ထူးထူး ခြားခြားကြီး ကောင်းနေပေသကဲ့။ သူတို့ စိုက်ထုတ်ကြတဲ့ စိတ် စွမ်းအားကလည်း အလွန်တရာ ကြီးမားလွန်းပေတာကဲ့။ အို...

ဘယ်ဘက်က ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် သူတို့ဟာ သာမန်လူထက် ဆယ်ဆမက သာလွန်ထူးခြားလွန်းနေတာကိုး။

တကယ်တော့ ကမ္ဘာကျော် ပုံပြင်ဆရာကြီးတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရာစုပေါင်းများစွာကပဲ ပေါ်ထွန်းခဲ့ကြပါတယ်။ အလယ်ခေတ် ဂျပန်မှာထုတ်ခဲ့တဲ့ “ပုံပြင်ကိုးဆယ်” ဆိုတာ "Koujaku mouogatari Shu" ဆိုတဲ့ ဂျပန်ပုံပြင် ပေါင်းချုပ် ထဲက ရွေးပြီး ဘာသာပြန်ထားတာပါ။ ဒီစာအုပ်ကို ၁၁၂၀ ပြည့် နှစ်တစ်ဝိုက်လောက်က စုစည်းခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ "The Koujaku mouogatari Shu" ဟာ ပုံပြင်ပေါင်း ၁၀၃၉ ပုဒ်ကို စုစည်းထားတဲ့စာအုပ်ပါ။ အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ ဂျပန် စတဲ့နိုင်ငံ တွေက ပုံပြင်တွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပုံပြင်စာအုပ်ကို ယခု စွဲစွဲမက်မက် လေ့လာဖတ်ရှုနေကြဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မူလစုစည်းထားတာကိုက အတွဲပေါင်း ၃၁ တွဲရှိပါတယ်။ ဒီအထဲက အတွဲ ၈၊ အတွဲ ၁၈ နဲ့ ၂၁ တို့ကတော့ ပျောက်ဆုံးနေ တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

နောက် အံ့ချီးမဆုံးဖြစ်ရတဲ့ ပုံပြင်တစ်အုပ်ကတော့ ‘ပဉ္စတန္တရ’ ပါပဲ။ ဒီပုံပြင်တွေကို ရေးသူက “ဝိဏ္ဏသမ္မ” ဆိုတဲ့ ဗြာဟ္မဏပညာရှင်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပညာရှင်ကြီးက ရှေးဟောင်း နိတိ၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျမ်းဂန်များကို အရည်ကျိပြီး လွယ်လွယ် ကူကူ ပညာပေး၍ရမည့် ပုံစံသစ်ဖြင့် ပဉ္စတန္တရကို သက္ကတဘာသာ နဲ့ ရေးခဲ့ပါတယ်။ အီရန်သမားတော်နှင့် အမတ်ကြီးဖြစ်သူ “ဗုရုအေ” ကတော့ ပဉ္စတန္တရကို “သေသူကို ရှင်စေသည့် အမြိုက် ဆေး” လို့ တင်စားရေးဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်။

ဒီ ပဉ္စတန္တရဟာ သိပ်ကျော်ကြားလွန်းတော့ နောက်ပိုင်း မှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးက မဟာပညာကျော်ကြီးများက ဘာသာ ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ၁၄၈၀ ပြည့်နှစ်မှာ “ဂျွန်ကပူအာ” ရဲ့ ဘာသာ ပြန်ကို ဂျာမန်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြန်ပါတယ်။ ဒီဘာသာပြန်ကို လူကြိုက်များလွန်းလို့ ထပ်ကာထပ်ကာ ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေ လိုက်တာ အနှစ် ၅၀ အတွင်း အကြိမ် ၂၀ ကျော်သွားခဲ့ပါတယ်။

နောက် ကြည်နူးမဆုံး၊ ကျေနပ်မဆုံး၊ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ရတဲ့ ပုံပြင်စာအုပ်ကတော့ “ဂရင်းညီနောင် ပုံပြင်များ” ပါပဲ။ သူတို့ ညီနောင်က ဂျာမန်လူမျိုးတွေပါ။ သူတို့ဟာ သုတေသန ပညာရှင် များ၊ ပါမောက္ခများလည်းဖြစ်ကြတယ်။ အစ်ကို “ဂျေးကော့ဂရင်း” ပြုစုတဲ့ ဂျာမန်သဒ္ဒါကျမ်းနဲ့ ဂျာမန်ဘာသာစကား သမိုင်းကျမ်း တို့ဟာ ထင်ရှားပါတယ်။ အဲ... သူတို့အမည်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိသွားအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တာကတော့ “ဂရင်းပုံပြင်များ” စာအုပ်ပါပဲ။ ယင်းပုံပြင်များရဲ့ အရောင်အဝါဟာ လူ့သမိုင်းကို ထင်ဟပ်ပြနေလို့လည်း ဒီလောက်အထိ လူသိများ ကျော်ကြားသွား တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ညီနောင် စုစည်းထားတဲ့ ပုံပြင်ပေါင်း ၂၁၀ ရှိပါတယ်။

ဒီပုံပြင်များကို မူလက ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမျိုးကွဲတွေကလည်း ကြိုက်နှစ်သက်ကြလို့ မိမိတို့ ဘာသာများနဲ့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ကြတယ်။ ယနေ့အထိ ဘာသာ ပေါင်း ၇၀ ကျော်နဲ့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပြီးပါပြီ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထမ အများဆုံးထုတ်ဝေရတာက “သမ္မာ ကျမ်းစာအုပ်” ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ... ဒုတိယ အများဆုံးကတော့ ဒီ

“ဂရင်းညီနောင်ပုံပြင်များ” ပါပဲ။ ဒီစာအုပ်ကို အကြိမ်ပေါင်း နှစ်သောင်း ၂၀,၀၀၀ ကျော်ရိုက်နှိပ်ပြီး အုပ်ရေစုစုပေါင်း သန်း တစ်ထောင် ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့... ဒါတွေ... ဒါတွေကို ဖတ်မိလိုက်တော့ ကျွန်တော် အား“ကျ” သွားရုံကလွဲပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံး တော့ “ဆင်လည်း ဆင့်ခြေရာ၊ သမင်လည်း သမင့်ခြေရာပေါ့” ဆိုတဲ့ နှစ်သိမ့်စကားကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ကျွန်တော် ပုံပြင်လေးတွေကို ဆက်လက် ဘာသာပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ရှေ့လည်း ဆက်ပြန်ဦးမှာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ပုံပြင်ချစ်သူပါ။ ဘာသာပြန်ဖို့ ပုံပြင်ကောင်းလေးတွေလည်း အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်။

ဒီအမှာစာရေးဖို့ ဆရာပါရဂူရဲ့ “ပဉ္စတန္တရ”၊ ဆရာ မင်းယုဝေရဲ့ “ဂရင်းညီနောင်ပုံပြင်များ” နဲ့ (Naoshi Koriyama) နဲ့ (Bruce Allen) တို့ ဘာသာပြန်ထားတဲ့ (Japanese Tales from Times Past) စာအုပ်များမှာ ပါရှိတဲ့ အမှာစာများကို မှီငြမ်း ပြုထားပါကြောင်း လေးစားစွာ ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။

စာကြွင်း

ဒါထက် နော်ဝေက မူကြိုကျောင်းတိုင်းမှာ ပုံပြင်စာအုပ်တွေ အများကြီး ထားပေးသတဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာရော ဘယ်လိုလဲ။

လေးစားချစ်ကြည်စွာဖြင့်...
ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)

ညွှတ်ဝတ်ကျေပွန်မှု

ဟိုးတစ်ခါက ချမ်းသာတဲ့ မြေပိုင်ရှင်သားနဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားသားတို့ဟာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းသွားအတူ၊ ကျောင်းပြန်အတူပဲ။ ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားကြဘူး။ ဘယ်တော့မှ ခွဲမပြန်ကြဘူး။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပေါ့။ အင်း... ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်၊ ကျောင်းထွက်ကြတော့ မတွဲနိုင်ကြတော့ဘူးလေ။ လမ်းခွဲရပြီပေါ့။ ဝမ်းရေးအတွက် လမ်းရွေးကြပြီပေါ့။ ဒီအခါမှာ မြေပိုင်ရှင်သားက မြေပိုင်ရှင်ဖြစ်သွားပြီး လယ်သမားသားကတော့ လယ်သမားပဲ ဖြစ်သွားတာပဲ။ လယ်သမားဖြစ်သွားသူက မကြာခင်မှာ အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တယ်။ တစ်နေ့တော့ သူက သူ့ဇနီးကို သူ့မှာ သိပ်ကိုချစ်တဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ခုတော့ သူက မြေပိုင်ရှင်လေးဖြစ်နေပြီ။ အေး... သူ့ကို ငါတို့ရဲ့ အဆောင်အယောင်၊

အမွမ်းအမံမဲ့တဲ့ တဲအိမ်ကိုခေါ်ပြီး ကျွေးချင်လိုက်တာလို့ ပြောပြ
လိုက်တယ်။

“အို... ကျုပ်တို့လို ဆင်းရဲသားတွေက ဘယ်လိုလုပ် မြေ
ပိုင်ရှင်လို ချမ်းသာတဲ့လူမျိုးကို ထမင်းခေါ်ကျွေးနိုင်မလဲ။ သူတို့လို

သူဌေးကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးရင် ကျုပ်တို့ရှိတာလေးနဲ့ ဘယ်လောက် ပါမလဲ တော်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း သူ့အိမ်မှာ နေ့တိုင်း စားတာတွေကို ချက်ကျွေးရင် ငွေအများကြီးလိုမယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွေးချင်စိတ်က ငါ့ကို နေ့စဉ် လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ငွေလိုက်ချေးရမှာပေါ့ကွာ”

ဒါနဲ့ ဆင်းရဲတဲ့လယ်သမားဟာ သူလိုအပ်တဲ့ငွေရအောင် ကြိုးစားလိုက်ချေးငှားတယ်။ ဒါပေမဲ့... သူ့လို ဆင်းရဲသားကို ဘယ်သူ ကမှ ငွေချေးမပေးချင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူလက်မလျှော့ဘူး။ ကျွေး ချင်စိတ်ကိုလည်း ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်လို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် သူမရရအောင် ကြိုးစားလိုက်ချေးတယ်။ ဒါပေမဲ့... သူဘယ်လောက် ကြိုးစား ကြိုးစား သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ငွေချေးမပေးဘူးဆိုတာကို သိသွားချိန် မှာ အတော့်ကို စိတ်ထိခိုက်သွားရှာတယ်။ မကြာခင်မှာ ဝမ်းနည်း စိတ်ဖိစီးမှု ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့် သူ စိတ်နှလုံးညှိုးချိုးပြီး သေသွားရှာတယ်။ အဲ... မကြာခင်မှာ သူ့မိန်းမလည်း စိတ်ပျက် အားငယ်ပြီး သေသွားတော့တာပဲ။

သူတို့လင်မယားရဲ့ ရင်နှင့်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို တစ်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းမြေပိုင်ရှင် သိသွားတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားလို့ သူလည်း အတော့်ကို စိတ်ထိခိုက်သွားပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဆင်းရဲသူ၊ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ဒုက္ခတွေကို စဉ်းစား မိလိုက်တယ်။ အစားချို့တဲ့၊ အဝတ်ချို့တဲ့၊ စိတ်စေရာ မလိုက်နိုင် ရှာတဲ့ သူတို့ဘဝကို မျှဝေခံစား သနားမိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အကုန်အကျမများဘဲနဲ့ ပေးချင်တာပေးနိုင်အောင်၊ ကျွေးချင်တာ

ကျွေးနိုင်အောင် ဆင်းရဲသူ၊ ဆင်းရဲသားများကို နည်းကောင်း
လမ်းကောင်းရှာပေးဖို့ သူက ဘုရားသခင်ထံမှောက်မှာ ဆုတောင်း
ပေးလိုက်ပါတယ်။

သူ့ဆုတောင်းကို ဘုရားသခင်က ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ပါ
တယ်။ ဒီလို ဖြည့်ဆည်းပေးလို့ အပင်လေးတစ်ပင်ပေါက်လာတယ်။
တောက်ပတဲ့ ရွက်စိမ်း လေးတွေ ဝေဆာနေတဲ့ အပင်လေးပေါ့။
အပင်လေးနာမည်က “ပင်(န်)” တဲ့။ ခုဆိုရင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ အနှံ့
အပြားမှာ ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်က “ပင်(န်)” လေး ပေးလိုက်ရရင်ပဲ
ပေးလိုက်သူအိမ်ရှင်ဟာ သိပ်ကို ကျေနပ်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါသတဲ့။

အိန္ဒိယကျေးလက်ပုံပြင်

ဂျပန်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်

တစ်နေ့ လယ်သမားတစ်ယောက်ဟာ သူ့လယ်ကွက်တွေကို ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့အခါ နီရဲပြီး အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်နေတဲ့အရာတစ်ခု မြေပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူကောက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ပတ္တမြားလုံးကြီး ဖြစ်မှန်း သိလိုက်တယ်။ ပတ္တမြားကြီးရဲ့ အရောင်အသွေး၊ အရွယ်အစားကို သိလိုက်ရပြန်တော့ သူပိုအံ့အားသင့်သွားရပြန်တာပေါ့။ သိပ်ထူးနေတာက ဒီပတ္တမြားကြီးကို ကောက်ကိုင်ကြည့်ပြီး ခဏကြာတော့ ပတ္တမြားထဲက မျက်လုံးအစုံပုံရိပ်ပေါ်လာပြီး ဒီမျက်လုံးအစုံက သူ့ကို ကြည့်နေတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။

သူဟာ ဒီပတ္တမြားကြီးကို အိမ်ယူခဲ့ပြီး သန့်ပြန်တဲ့ အမြင့်တစ်နေရာမှာ ထားလိုက်တယ်။ ထူးတာက ညည သူ တစ်ရေးနိုးလာတဲ့အခါ တိုးညင်းကြည်လင်ပြီး သိပ်ကို ချိုမြတဲ့ အသံတိုးတိုး

လေးကို ကြားလိုက်ရတဲ့ကိစ္စပဲ။ နောက် ဒီအသံက သူ့ကို ခေါ်နေသလိုပါပဲ။

လယ်သမားဟာ သူ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ လယ်တဲမှာပဲ နေ့လယ်စာ စားလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်မနက်မှာတော့ နေက သိပ်ကို ပူနေတယ်။ စားသောက်စရာတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် မသယ်ချင်လောက်အောင်လည်း မောပန်းနေလေတော့ စားစရာတွေကို နွားထီးပေါ်တင်ပြီး သူ အလုပ်လုပ်ရာ လယ်ကွင်းထဲ မောင်းလာခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီလို မောင်းလာခိုက်မှာ ချမ်းသာပြီး စွဲမက်စရာကောင်းလှတဲ့ မင်းသားတစ်ပါးက လယ်သမားကို တားလိုက်တယ်။ မင်းသားက လယ်သမားဟာ နွားကို သတ်ဖို့ ဆွဲလာတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဒီတော့ လယ်သမားက သတ်ဖို့ မောင်းလာတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အတန်တန် ရှင်းပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာမထင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး

တော့ ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာ ကြောက်လို့ လယ်သမားက သူ့ပတ္တမြားကြီးကို ထုတ်ပေးလိုက်တာပေါ့။

နီရဲနေတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို မြင်လိုက်တော့ မင်းသားဟာ နွားကိစ္စ လုံးဝမေ့ပြီး လယ်သမားကို သွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ နောက်တော့ မင်းသားဟာ နန်းတော်ပြန်၊ ပတ္တမြားကြီးကိုထုတ်ပြီး အကြာကြီး တစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်၊ ဒီလို တစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်နေခိုက်မှာပဲ အံ့ဖွယ်ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအံ့ဖွယ်ကိစ္စက တကယ်တော့ မင်းသားအတွက် ထခုန်လောက်အောင် ဝမ်းသာစရာ ကိစ္စကြီးပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပတ္တမြားရဲရဲကြီးက ရုတ်တရက် မိန်းမချောကလေးဖြစ်သွားတာကိုး။ ဒီမှာတင် မင်းသားက သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ စက္ကန့်မဆိုင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့။

သူတို့ လက်ထပ်ပြီး အတော်ကြာသွားတော့ ကလေးနှစ်ယောက် ဖွားမြောက်လာတယ်။ အဲ... နောက်ပိုင်းတော့ အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သားသမီးတွေ ပွားစီးလာပြန်တယ်။ ဒီတော့ မင်းသားမှာ မြေးတွေရလာတယ်ပေါ့။ အဲ... မြေးမလေးတစ်ယောက်ကတော့ ပတ္တမြားမင်းသမီး လှသလောက်ကို လှသတဲ့။ ဒီမြေးမလေးကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ မင်းသားရှစ်ဆယ်ဟာ နန်းတော်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးကလေးကတော့ ဘယ်မင်းသားကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရောက်လာကြပြန်တယ်။ တစ်ယောက်က အော့တွမ် (Autumn) တဲ့။ နောက်တစ်ယောက်က စပရင်း (Spring) တဲ့။ မင်းသား “ဆောင်းဦး” နဲ့ မင်းသား “နွေဦး” ပေါ့။

သူတို့ညီအစ်ကိုထဲက အစ်ကို “ဆောင်းဦး” က မင်းသမီး ဆီ အရင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးလေးက “ရှင့်ကို မချစ်နိုင် ပါဘူး” လို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက သူ့ညီကို “အေး... သူက ငါ့ကိုတောင် မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ မင်း ကြိုးစားရင်လည်း ဘာမှ ထူးခြားမှာမဟုတ်ဘူး” လို့ ဟန်လိုက်ပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ညီဖြစ်သူ “နွေဦး” က လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မလျှော့ ဘူး။ သူက သူ့အမေဆီသွား အကြံတောင်းတယ်။ ဒီတော့ အမေ က တစ်စုံတစ်ခု ချုပ်ပေးတယ်။ ပန်းဖူးလေးတွေနဲ့ ကြိုးသိုင်းဖိနပ် တစ်ရန် လုပ်ပေးတယ်။ နောက်ပြီး ပန်းဖူးလေးတွေနဲ့ လေးနဲ့မြား လုပ်ပေးပြန်တယ်။

အဲ... မင်းသားလေး “နွေဦး” ဟာ အမေ လုပ်ပေးလိုက် တာတွေယူပြီး မင်းသမီးလေးရှေ့မှောက် အရောက်သွားတယ်။ ဟော... မင်းသမီးရှေ့မှောက်ရောက်တာနဲ့ ပန်းဖူးလေးတွေအားလုံး အချိုမြဆုံးရနံ့တွေနဲ့ ပွင့်လာကြတော့တာပဲ။ ဒီမှာတင် မင်းသမီး လေး သိပ်ကို ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားရလို့ မင်းသမီးလေးက “နွေဦး” မင်းသားကို ချက်ချင်းပဲ လက်ထပ်လိုက်တယ်လေ။

ဒီသတင်း အစ်ကို “ဆောင်းဦး” က ကြားသွားတော့ ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ်ပေါ့လေ။ သိပ်ကို ဒေါသထွက်သွားတာ ပေါ့။ စိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့။ ဒီတော့ မိခင်ကြီးက ဝါးလုံးကြီး တစ်လုံးယူ၊ ဝါးလုံးခေါင်းထဲ ကျောက်တုံးတွေ၊ ဆားတွေ သိပ်ထည့် ပြီး ဝါးလုံးကြီးပတ်လည်မှာ ဝါးရွက်တွေ စုပုံထားလိုက်တယ်။ နောက်... ဝါးရွက်တွေကို မီးရှို့ပြီး ဝါးလုံးကို မီးခိုးတွေထဲမှာ ချိတ်ထားလိုက်တယ်။ အားလုံးပြီးသွားတော့ မိခင်ကြီးက...

“ဝါးရွက်တွေကို ညိုရောင်သန်းပြီး နွမ်းကြေသွားသလို မင်းလည်း နွမ်းကြေသွားပါစေ။ ဆားလှိုင်းတွေ ကမ်းခြေက ခွဲခွာ ခဲ့သလို မင်းအသက်လည်း မင်းခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ခွာသွားပါစေ။ ကျောက်တုံးတွေ ရေထဲနစ်သည်ထက် နစ်သွားသလို မင်းအလှနဲ့ မင်းခွန်အားဗလတွေလည်း မြေကြီးထဲ နစ်မြုပ်သွားပါစေ” လို့ ရွတ်ဆိုလိုက်တယ်။

အဲ... “နွေဦး” မင်းသားကတော့ ပန်းဝတ်စုံကို ဆင်မြန်း လိုက်တဲ့ အခါတိုင်းမှာ အမြဲ ပျော်ရွှင်မြူးထူးပါသတဲ့။ ဒီအချိန်မှာ “ဆောင်းဦး” မင်းသားကတော့ ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ သေလုနီး အခြေအနေ ဆိုက်ရှာနေရှာတယ်။ သူ့အမေကြီး ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေ၊ ခံစားနေရရှာတာပေါ့လေ။

ဂျပန်ပုံပြင်

မှော်ဆရာလက်ဆောင်

ဟိုး... ရှေးတစ်ချိန်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သူက သူ့ခြေပေါ်သူရပ်ပြီး စီးပွားရှာမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့တယ်လေ။ သူဟာ တောင်ခြေရင်းမှာ ပေါက်နေတဲ့ ထင်းရှူးတောကြီးထဲ လှည့်လည်သွားခိုက်မှာ စီးပွားဖြစ်ဖို့ တစ်ခုခုတော့ တွေ့မှာပဲလို့ သေချာပေါက် တွက်ထားတာပေါ့။

သူ လှည့်လည်သွားခိုက်မှာပဲ နေဝင်ချိန် ညနေခင်းရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သူက တစ်မျိုး စဉ်းစားလိုက်ပြန်တယ်လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ဖက် သစ်တောထဲက ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဝံပုလွေအူသံတွေကို ကြားလိုက်ရတာကိုး။ ဒါနဲ့ အိမ်ပြန်ဖို့နဲ့ နောက်နေ့မှ စီးပွားရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ကြောင်းပြန်လှည့်တော့အဲ... လမ်းစပျောက်သွားတယ်လေ။

ခုတော့ ညအချိန်လည်း ရောက်ခဲ့ပြီမို့ တောင်မြောက် ဝဲယာ

ကို ကြောက်စိတ်နဲ့ မကြာခဏ ကြည့်မိတယ်။ အသံလေးတစ်သံ
 ကြားလိုက်ရုံနဲ့ ကျောစိမ့်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ရုတ်တရက်ဆို
 သလို သူဘက်ပြေးလာတဲ့ မှော်ဆရာတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်
 တယ်။ ဒီမှော်ဆရာကို ဝံပုလွေအုပ်ကြီးက လိုက်ဖမ်းနေတာကိုး။

ဒီအနေအထားကို မြင်လိုက်တော့ ယောက်ျားလေးရဲ့ ၎င်းပဲ နေတဲ့ သတ္တိတွေ ပြန်နိုးထလာတယ်လေ။ ဒါနဲ့ သူက မြားတစ်စင်းကို အမြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ရှေ့က ဝံပုလွေကို ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ပစ်လိုက်တော့ နောက်တစ်ကောင် သေသွားတယ်။ တတိယအကြိမ် ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ တတိယ တစ်ကောင်သေ သွားလို့ ဝံပုလွေအုပ်ကြီး ဆက်မလိုက်ရဲတော့ဘဲ နောက်ပြန်လှည့် ထွက်ပြေးသွားကြလေရဲ့။

ဒီတော့မှ မှော်ဆရာက “လူလေး၊ မင်းက ဦးအသက်ကို ကယ်လိုက်ပါပြီ၊ ဒီတော့ ဦးရဲ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ နက်ဖြန် မင်း လိုချင်နေတာကို ဦးပေးပါ့မယ်” လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

“အို... ဦး၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလိုပါဘူး။ တစ်ညတာ အိပ်စက်ဖို့ တစ်နေရာပဲလိုပါတယ် ခင်ဗျာ” လို့ ပြောပြပြီး မှော် ဆရာနောက်ကို ကျေးဇူးတင်စိတ်နဲ့ လိုက်သွားတယ်။ အိမ်ရောက် တော့ ကောင်းမွန်တဲ့ ညစာစား၊ ဇိမ်ရှိတဲ့ အိပ်ရာပေါ်လှဲ၊ အဲ... မကြာခင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်သွားတော့တာပဲ။

မနက်ကျတော့ မှော်ဆရာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေတဲ့ မိန်းကလေး သူ့ကို လာနှိုးပြီး “ရှင်က ကျွန်မရဲ့သခင်ကို အသက် ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မ ရှင့်ကို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြောပြ မယ်။ မြင်းဇောင်းထဲက တတိယ အကန့်ထဲမှာရှိတဲ့ ရှင်ကြိုက်ရာ မြင်းတစ်ကောင်ကို ယူပါ။ ဒါ... ရှင့်အတွက် ဆုလာဘ်ပါပဲ” လို့ ပြောပြတယ်။

ဒီတော့ သူဟာလည်း ကြိုက်ရာရွေးတာပေါ့။ ရွေးလို့ ပြီးတော့ မှော်ဆရာက “ကဲ... အဲဒီမြင်းကို ယူသွားပါ။ မင်းရွေးတဲ့

မြင်းပဲမဟုတ်လား။ အဲ... ဒုံမင်းနဲ့ တယောလည်း ယူသွားဦးကွ။ တကယ်လို့ မင်းသေဘေးနဲ့ကြုံလာရင် ဒုံမင်းဖြစ်ဖြစ်၊ တယောဖြစ်ဖြစ် တီးခတ်လိုက်” လို့လည်း ထပ်လောင်းပြောပြလိုက်ပါသေးတယ်။

သူက မှော်ဆရာကို ကျေးဇူးစကားပြောပြီး သူ့အိမ်ရှိရာ ဘက် မြင်းစီးထွက်သွားတယ်။ အဲ... ဒီမှာ သူ့အတွက် သိပ်အံ့ဩ သွားရတာကတော့ ထွက်ခဲ့လို့မှ မကြာသေးဘူး၊ မြင်းက အကြံ ပေးစကား ပြောလိုက်တယ်လေ။ သူ သိပ်ကို အံ့ဩသွားတာပေါ့။

“အိမ်ကို ချက်ချင်းပြန်သွားဖို့တော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အကြံမပေးလိုဘူး။ ခင်ဗျား အိမ်ကထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားအဖေက ခင်ဗျားကို ရိုက်မှာပဲ။ ဒီတော့ အရင်စီးပွားရှာ လိုက်ပါဦး။ ပြီးမှ အိမ်ပြန်ချင်ပြန်ပေါ့။ ကျုပ်သဘောကတော့ လောလောဆယ်မှာ ဘုရင့်နန်းတော်ထဲသွားပြီး ဘယ်လို ကံကောင်း ပေါက်နဲ့ တိုးမလဲဆိုတာကို သိအောင် လုပ်စေချင်တယ်”

သူကတော့ မြင်းပြောပြတဲ့အကြံကို လက်ခံဖို့ အဆင် သင့်ပဲ။ ဒါနဲ့ သူတို့ နန်းတော်ထဲ ဝင်ကြတာပေါ့။ ဘုရင်က မြင်းကို မြင်မြင်ချင်း ချီးကျူးစကားတွေ ပြောတယ်။ ပြီးမှ “ရောင်းရင် ဝယ်မယ်၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ” လို့ မေးကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီတော့ မြင်းက “ကျုပ်ကို မရောင်းလိုက်ပါနဲ့။ သူ့မြင်းဇောင်း ထဲမှာပဲ ထားပေးဖို့ ဘုရင်ကြီးကို ပြောပါ။ နောက်ပြီး အဲဒီလိုသာ ထားပေးရင် သူ့မြင်းတွေအားလုံး ကျုပ်လို လှပချောမောလာကြ မယ်လို့လည်း ပြောပြလိုက်ပါ” လို့ တီးတိုးပြောပြလိုက်တယ်။

မြင်းပြောသံကြားလိုက်တော့ ဘုရင်ကြီး သိပ်ဝမ်းသာသွား တယ်။ ဒါကြောင့် မြင်းပြောတာကို ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်တာ

ပေါ့။ အား... ဟုတ်ပေသားကပဲ၊ ဟော... ခု ဘာမှမကြာလိုက်သေးဘူး၊ စစ်တိုက်ရာမှာသုံးတဲ့ မြင်းအိုကြီးတောင် ကြည့်စမ်း၊ ငယ်ရွယ်နုပျိုလာပြီ။ လှပချောမောလာပြီ။ ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးက လူငယ်ကို ချီးကျူးထောမနာပြုပြီး ဆုလာဘ်တွေ အများကြီး ပေးသနားလိုက်တယ်။

အဲဒီအနေအထားကို မကျေနပ် မရှုစိမ့်တဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ရှိနေပါသေးတယ်။ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဘုရင့်မြင်းထိန်းပဲ။ သူက လူကလေးကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး ဘုရင့်ကို “ဒီကောင်လေးဟာ အရှင်မင်းကြီးကို လှည့်စားနေတာပါ” လို့ လျှောက်တင်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဘုရင်ကလည်း “အေး... သူ့မှာ မှော်ပညာ ရှိမရှိ သက်သေအထောက်အထား ရှာမယ်” လို့ ပြောပြီး ယောက်ျားလေးကို “ကဲ... လူလေး၊ တောထဲကို မင်းသွားပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်က ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ငါ့မိဖုရားကို ရှာပေးပါ” လို့ အမိန့်တော်ရှိလိုက်တယ်။

အင်း... ဒုက္ခတော့ လှလှကြီး တွေ့ရပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင့်အမိန့်လေ။ ဘာ အထွန့်တက်လို့ ရမှာလဲ။ ဒါကြောင့် ဘုရင့်ကို ဦးညွှတ်အလေးပြု၊ မှော်ဆရာမြင်းပေါ် ကုန်းနှီးတင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရတာပဲပေါ့။

“အင်း... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ” သူက သက်ပြင်းမောကြီးချရေရွတ်လိုက်တယ်။

ဒီတော့ မြင်းက “လွယ်ပါတယ်၊ ပျောက်သွားတဲ့ မိဖုရားက ကျုပ်ပဲလေ။ မှော်ဆရာ လက်ချက်ပါပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ကို မြစ်ထဲဖြတ်စီးပါ။ ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာ သိရပါလိမ့်မယ်”

မြင်းပြောတဲ့အတိုင်း ယောက်ျားလေးက လုပ်တယ်။
ဟယ်... တကယ် ဟုတ်နေပါလား။ မြင်းဟာ ချက်ချင်းပဲ ကမ္ဘာပေါ်
မှာ အလှဆုံး၊ အချောဆုံး ဘုရင်မအဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ အများထင်ထားသလို ဘုရင်က ကျေးဇူးမတင်
ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း မကြာခင်မှာ မြင်းထိန်းရဲ့အလှည့်စားကို
ဘုရင်ကြီး ခံရပြန်တာပဲပေါ့။ မြင်းထိန်းက လျှောက်တင်တယ်
လေ။ “ဒီယောက်ျားလေးဟာ ဘုရင်ကြီးကိုလုပ်ကြံဖို့ စီစဉ်နေ
သတဲ့” လေ။ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက လူကလေးကို ကြိုးစင်တင်
သတ်ဖို့ အမိန့်ထုတ်တော့တာပေါ့။ ကြိုးစင်ပေါ်ရောက်တော့
လူကလေးက “ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခု
ပေးပါ။ ကျွန်တော် ဒုံမင်းကလေး တီးချင်ပါတယ်”

ဘုရင်က ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အဲ... ဒါပေမဲ့ လူကလေးက
သူ့ဒုံမင်းကိုလည်း စတီးရော ဘယ်သူမှ ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်ကြတော့
ဘူး။ ဘုရင်တောင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာတယ်လေ။ ဒုံမင်းသံကြားတာ
နဲ့ ကကြတော့တာပဲ။ တစ်နေ့လုံးတီး၊ တစ်နေ့လုံးကကြ၊ နောက်ဆုံး
လူကလေးကို ကြိုးဆွဲချသတ်ဖို့တောင် အားမရှိကြတော့ဘူး။

နောက်တစ်နေ့ ကြိုးစင်တင်တယ်။ ဒီတော့လည်း လူ
ကလေးက “နောက်ဆုံးတောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော်
တယောလေး ထိုးချင်ပါတယ်”

ဘုရင်က ခွင့်ပြုတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့ကို သစ်ပင်တစ်ပင်
မှာ ချည်နှောင်ထားဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ကြိမ် ငါ မကဘူး” လို့တောင်
ကြိမ်းဝါးလိုက်သေး။

ဘုရင့်ကို သစ်ပင်မှာ ချည်နှောင်ပြီးတာနဲ့ လူကလေးက တယောစထိုးတယ်။ အဲ... တယောသံ ထွက်လာတာနဲ့ သစ်ပင်ကြီး စကပါလေရော။ ကတာမှ အမြစ်ပါ ကျွတ်ထွက်သွားအောင် ကတယ်။ အမြစ်ကျွတ်ထွက်သွားတော့ ဟိုရွှေဒီရွှေလာရင်း အဝေးကို သစ်ပင်ကြီး ရောက်သွားတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံး သစ်ပင်ကြီးဟာ လူတကာမြင်ကွင်းအောက်က လုံးဝပျောက်သွားတယ်လေ။

ဒီတော့လည်း ဒီယောက်ျားလေးက ဘုရင်မကို လက်ထပ်လိုက်တာပေါ့။ သူဟာ တိုင်းပြည်ကို မင်းကျင့်တရားနဲ့ အညီအုပ်ချုပ်တယ်။ ဘဝသက်ဆုံးတိုင် ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ ရွှေလက်တွဲပြီး နေထိုင်သွားပါသတဲ့။

ဖင်လန်ကျေးလက်ပုံပြင်

ဘုရင့်အိပ်မက်

ဟိုး... ရှေးအခါက ဘုရင်တစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ရင်ဝယ်သားလို ချစ်တယ်။ တိုင်းပြည်ကို လည်း မင်းကျင့်တရားနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ တိုင်းပြည်သားအားလုံး ပျော်ကြတယ်။ စိတ်ချမ်းသာကြတယ်။

တစ်ညမှာ စက်ရာညောင်စောင်းပေါ်က မျက်နှာကြက်မှာ မြေခွေးတစ်ကောင်က မျက်နှာကြက်ကို သူ့အမြီးနဲ့ချိတ်ပြီး တွဲလောင်း ချနေတဲ့ ပုံရိပ်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီအိပ်မက်ကို ဘယ်မှူးမတ်ကမှ အဓိပ္ပာယ် မကောက်ယူနိုင်ကြဘူး။ ဒါနဲ့ ဘုရင် က တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ပညာရှိတွေကို ဖိတ်ကြားပြီး အိပ်မက်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ခိုင်းတယ်။

ဘုရင်ကြီး ဖိတ်ကြားလိုက်သူတွေထဲမှာ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ သူ နန်းတော်ထဲလာတဲ့

ခရီးမှာ ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကြားက တောင်ကြားကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ဖြတ်လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတောင်ကြားကို ဖြတ်သွားခိုက်မှာ မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို သူတွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲ... မြွေကြီးက သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သတဲ့။

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ မိတ်ဆွေ၊ ခု မိတ်ဆွေဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

ဒီတော့ လယ်သမားက ဘုရင့်အိပ်မက်အကြောင်း ခရေစေ့ တွင်းကျပြောပြလိုက်တာပေါ့။ ဒီအခါမှာ မြွေက “ဘာမှစိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့စရာ မလိုပါဘူး။ ဘုရင်ပေးတဲ့ ဆုတော်ငွေ တစ်ဝက်ပေးမယ်လို့သာ သင် ကတိပေးပါ။ ကျွန်ုပ်က အိပ်မက်ရဲ့ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်” လို့ စကားစလိုက်တယ်။

လယ်သမားက မဆိုင်းမတွ ကတိပေးလိုက်တာပေါ့။ ဒီတော့ မြွေက “မြေခွေးသဘောက ဒီမင်းနေပြည်တော်ထဲမှာ ကောက်ကျစ်တာတွေ၊ လိမ်ညာတာတွေ၊ လှည့်စားတာတွေ အမြစ်တွယ်နေပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်ပါတယ်” လို့ ရှင်းပြလိုက်တယ်။

အဲ... ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်ရောက်တော့ လယ်သမားက

မြွေကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်ဖောက်သည်ချလိုက်တယ်လေ။ ဘုရင်ကြီး သိပ်ကိုကျေနပ်အားရဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဆုတော်ငွေတွေ အများကြီး ပေးသနားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လယ်သမားက မြွေကြီးကို တစ်ဝက်မပေးချင်တော့ လာလမ်းအတိုင်းမပြန်ဘဲ တခြားလမ်းကနေ သူ့အိမ်ပြန်သွားတယ်။

အချိန်တွေလည်း အတော်လေး ကြာသွားခဲ့ပါပြီ။ လယ်သမားလည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်တောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘုရင်ကြီးက အိပ်မက်ထပ်မက်ပြန်တယ်။ သူ့အိပ်မက်က သူ့စက်ရာအခန်းမျက်နှာကြက်မှာ ဓားကြီးတစ်ချောင်း တွဲလောင်းကျနေသတဲ့။ သူ့အိပ်မက်ကို ဘယ်ပညာရှိမှ အဓိပ္ပာယ်မကောက်ယူနိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ပြီးခဲ့တဲ့အိပ်မက်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်တဲ့ လယ်သမားကိုပဲ နန်းတော်ထဲလာဖို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်ရပြန်တာပေါ့။

အင်း... လယ်သမားတော့ ဒီတစ်ခါ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ရပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်လေတော့ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ကျောက်ဆောင်တွေကြားက လမ်းကျဉ်းလေးဆီ အရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ မြွေကြီးနဲ့ စတွေ့ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ရောက်တော့ “အို... မြွေကြီး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ထွက်လာခဲ့ပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော် မြွေကြီးရဲ့ အကူအညီကို ထပ်လိုနေလို့ပါခင်ဗျာ” လို့ အော်ပြောလိုက်တယ်။

မြွေကြီး ရောက်လာပါတယ်။ အိပ်မက်အကြောင်း ကြားလိုက်ရတော့ ဆုတော်ငွေတစ်ဝက်ပေးဖို့ လယ်သမားဆီက ကတိတောင်းလိုက်တယ်။ လယ်သမားက သဘောတူလိုက်ရတာပေါ့။

ဒီတော့မှ “ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်တင်လိုက်ပါ။ ဓားရဲ့သဘောက “စစ်” အဓိပ္ပာယ်ဆောင်တယ်။ ရန်သူတွေ ဘုရင့်တိုင်းပြည်နား ရောက်နေကြပြီ။ ဘုရင့်နေပြည်တော်ထဲမှာလည်း သစ္စာဖောက် တွေ ရှိနေပြီ။ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးအနေနဲ့ စစ်ပြင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်” လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

လယ်သမား ဖွင့်ဆိုချက်ကို ကြားလိုက်ပြီးတာနဲ့ ဘုရင်ကြီး က လယ်သမားကို ဆုတော်လာဘ်တော်တွေ အများကြီး ပေးသနား လိုက်တယ်။ ကဲ... ခု လယ်သမား အိမ်ပြန်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လာလမ်း အတိုင်း ပြန်သွားတော့ မြွေကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးတော့တာပေါ့။ “ကဲ... လယ်သမား၊ ကတိအတိုင်း ဆုတော်ငွေ တစ်ဝက်ပေးပါ” လို့ပြော တော့ လယ်သမားက ငေါက်သံနဲ့ “ဘာဆုတော်ငွေတစ်ဝက် ဟုတ်လား၊ မပေးဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကို ဆုတော်ငွေတစ်ဝက်အစား ကျောက်ခဲနဲ့ ရဲရဲတောက် မီးသွေးခဲတွေပဲ ပေးမယ်” လို့ ပြောရင်း ဓားဆွဲထုတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ မြွေကြီးနောက် ပြေးလိုက်တယ်။ မြွေကြီးက ကျောက်ဆောင်တွေ ကြားက သူ့တွင်းထဲ တိုးဝင်သွား ခိုက် လယ်သမားက မြွေကြီး အမြီးကို ဓားနဲ့ခုတ်ပိုင်းဖို့ ကြိုးစား ပေမဲ့ အချိန်မမီလိုက်တော့ဘူး။

အချိန်အတော်ကြာလာတော့ ဘုရင်က ထပ်အိပ်မက်မက် ပြန်တယ်။ အိပ်မက်က စက်ရာခန်း မျက်နှာကြက်မှာ သိုးတစ်ကောင် တွဲလောင်းကြီး ချိတ်နေသတဲ့။ ဒီတော့လည်း လယ်သမားကို ခေါ်ရ ပြန်တာပဲပေါ့။ အခေါ်ခံရတဲ့ လယ်သမား ခုတစ်ကြိမ်မှာ ခေါင်းမီး တောက်သွားတယ်။

“အင်း... ဒုံကွဲပဲ။ ဘုရင့်အိပ်မက်ကို ငါအဓိပ္ပာယ် မကောက်

တတ်ဘူး။ မြွေကြီးရဲ့ အကူအညီကိုလည်း မတောင်းရဲတော့ဘူး။ သူ့ကို ငါ လိမ်ခဲ့၊ လှည့်စားခဲ့တာ များနေပြီ။ ဒီထက်ဆိုးတာက သူ့အမြီးကို ဓားနဲ့ခုတ်ပိုင်းဖို့ ငါ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး ကြိရာမရလေတော့ တောင်ကြားလမ်းထဲဝင်၊ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး မြွေကြီးကို ခေါ်ပေါ့။

မြွေကြီး ရောက်လာပါတယ်။ ရောက်လာတာနဲ့ လယ် သမားက ဆုတော်ငွေတစ်ဝက်ပေးဖို့ ကတိစကားပြောတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြွေကြီးကတော့ ဘာမှမသိပုံမျိုးနဲ့...

“ဒီလက္ခဏာကတော့ မင်းနေပြည်တစ်ဝန်းမှာ စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရနေပြီ။ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးဟာလည်း သိုးလို ငြိမ်သက်နေကြပြီ။ စိတ်သဘောထားတွေ သိမ်မွေ့နေကြပြီ။ သိုး သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေကြပြီဆိုတဲ့သဘောပဲ” လို့ ရှင်းပြလိုက်တယ်။

လယ်သမားဆီက ဒီစကားမျိုးကြားလိုက်ရတော့ ဘုရင်ကြီး က ဘဝင်ကျလို့ ဆုတော်ငွေတွေ ခါတိုင်းထက် ပိုချလိုက်တယ်။ လယ်သမားဟာ ဆုတော်ငွေ တနင့်တပိုးကို အနိုင်နိုင်သယ်ပြီး တောင်ကြားလမ်းအရောက် တန်းသွားတယ်။ မြွေကြီးကလည်း လယ်သမားကို စောင့်နေပုံပါပဲ။ စောင့်နေတဲ့ မြွေကြီးကိုတွေ့လိုက် တော့ လယ်သမားက “သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့ တယ်။ သင့်ကို လိမ်ညာလှည့်စားခဲ့၊ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အသင်မြွေကြီး။ ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရခဲ့သမျှ ဆုတော်ငွေကို အကုန်ပေးဖို့ ယူလာ ခဲ့ပါတယ်” လို့ နောင်တရစကားပြောပြပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်တယ်။

“ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာတွေအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမနေပါနဲ့။ တကယ်တော့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ သင့် ပယောဂကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ပထမတစ်ကြိမ် လူတွေ အားလုံး ကောက်ကျစ်လှည့်စားပြီး မြေခွေးလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးနေ ကြချိန်မှာ သင်လည်း ဆုတော်ငွေတစ်ဝက် မပေးချင်လို့ လိမ်ညာ ပြီး တခြားလမ်းက အိမ်ပြန်သွားခဲ့တယ်။

“ဒုတိယအကြိမ် ဓားအိပ်မက်နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း သင်ဟာ ဓားဆွဲထုတ်ပြီး ကျုပ်နဲ့ ရန်ပွဲဆင်ခဲ့တယ်။ ဒါတွင်မကဘူး ကျုပ် အမြီးကိုတောင် ဖြတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မင်းနေပြည်တစ်ဝန်းလုံးမှာ စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရနေပါ ပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း တိုင်းသူပြည်သားတိုင်းဟာ သိုးလို နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပြီး အပြစ်ကင်းနေကြပါပြီ။ သင်လည်း သင့်နှလုံးသားက စီးဆင်းလာတဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သယ်ဆောင်ပြီး ကျုပ်ဆီ ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။

“ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေကြီး၊ လိုရာခရီးကိုသာ ဆက်သွား ပါတော့။ ဘုရားသခင်က သင့်ကို ကောင်းချီးပေးပါစေ။ ကျုပ် အနေနဲ့တော့ ဘာဆုလာဘ်မှ မလိုချင်ပါဘူး။”

ဒီလိုပြောရင်း မြွေကြီးဟာ လှည့်ထွက်သွားပြီး ကျောက် ဆောင်တွေကြားက သူ့တွင်းထဲ အလျင်အမြန် ဝင်သွားပါဇော့ တယ်။

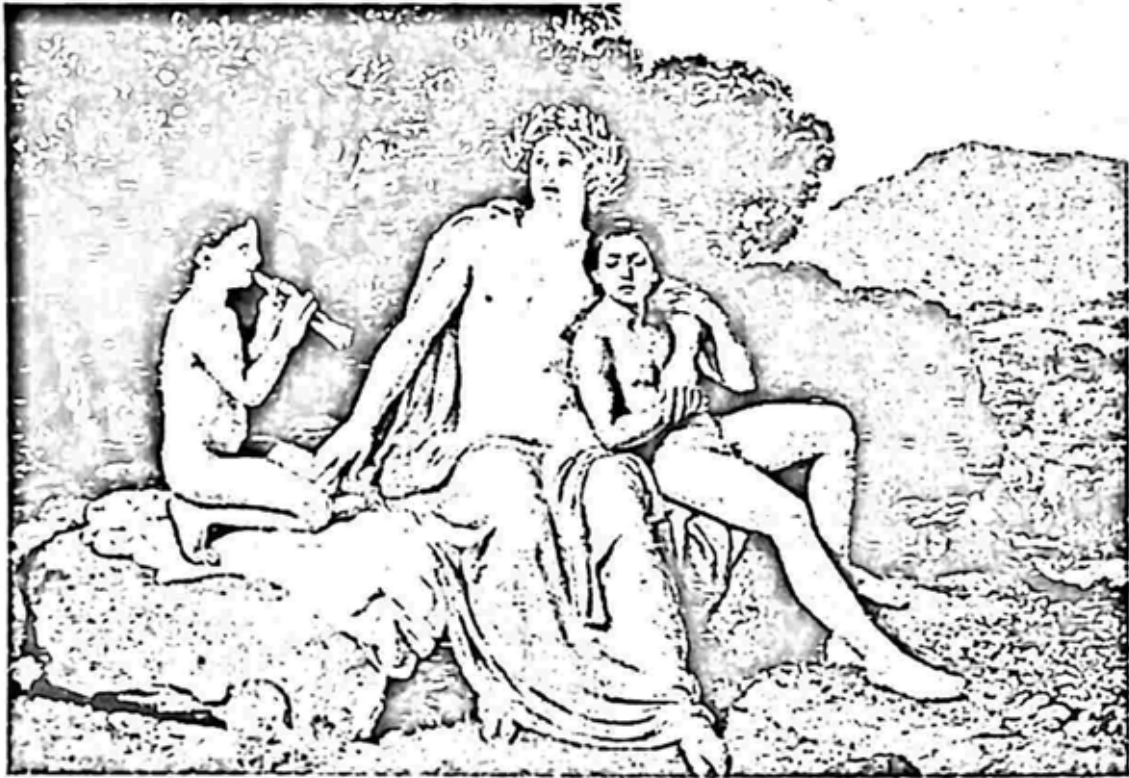
ရှားပုံပြင်

အသံအကောင်းဆုံးအဆိုတော် အော်ဖီးယပ်

ဂီတအရှင် “အပိုလို” မှာ “အော်ဖီးယပ်” ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကို “ချိုမြဲတဲ့တေးသံရှင်” လို့လည်း မကြာခဏ တင်စားခေါ်ကြတယ်။ သူဟာ မကြာခဏဆိုသလို ဆိတ်ငြိမ်ရာ သွားပြီး အဲဒီနေရာမှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို စောင်းတီးပြီး ဖျော်ဖြေနေတတ်တယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ ခြင်္သေ့တွေ၊ ဝက်ဝံတွေ၊ ဝံပုလွေတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ပင်ကို အရိုင်းစိတ်တွေ ပျောက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် နားထောင်ကြတယ်။ ကောင်းကောင်းကြားနိုင်အောင် သူ့နားတိုးသွားပြီး နားထောင်ကြတယ်။

သူ စောင်းတီးလိုက်တဲ့အခါ သစ်ပင်ကြီးတွေတောင် အမြစ်ကျွတ်ပြီး သူ့ကို နေရောင်မထိုးနိုင်အောင် ဝိုင်းပတ်ဝန်းရံ ပေးကြပါသတဲ့။ တောင်ကြားတွေထဲ သူ လှည့်လည်သွားတော့ လည်း သူ့စောင်းသံက သစ်ပင်စောင့်နတ်သမီးတွေကို ဆွဲဆောင်

ပြန်တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ချိန်ကျတော့ သစ်ပင်စောင့် နတ်သမီးချောလေး “ယူဒိုင်းဒစ်” နဲ့ ချစ်မိပြီး လက်ထပ်ယူလိုက်တယ်။

ချစ်စခင်စ ကြင်နာစမို့ သူတို့နှစ်ဦးဟာ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှာတော့ “ယူဒိုင်းဒစ်” ကလေးဟာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ခလုတ်တိုက် လဲသွားပါရော။ တကယ်တော့ မြက်တောထဲမှာခွေနေတဲ့ မြွေကြီးကို တိုက်မိလိုက်တာလေ။ ဒီတော့ မြွေကြီးက ချက်ချင်းပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ခြေကျင်းဝတ်ကို ကိုက်လိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ သူ့ကို မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ဘုရင် “ပလူတို” က သူ့အိမ်အရောက် သယ်ယူသွားတာပေါ့။

အော်ဖီးယပ်ခမျာကတော့ သူ့ဇနီးလေး ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်း မသိရှာဘူး။ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတော့ လွမ်းဆွေးဖွယ် အထီးကျန်ဘဝတေးကို သိကြွေးရင်း နေရာအနှံ့ ခြေဆန့်ရှာရတာပေါ့။

သူ့နာမည်ကိုလည်း တစာစာ ခေါ်နေလေတော့ ကျောက်တုံးတွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေတောင် သူ့အတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြရတယ်။

အိုလန်ပတ်တောင်ပေါ်က နတ်တွေတောင် သူ့လွမ်းမော ဖွယ်တေးသံကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လည်း “ယူဒိုင်းဒစ်” ကို ပြန်ခေါ်မပေးနိုင်ကြဘူးလေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့မှာ မြေအောက်လောကသားတွေကို ဩဇာပေးနိုင်စွမ်း မရှိကြလို့ဘဲ။

ခုတော့ အော်ဖီးယပ်လည်း နေရာအနှံ့ ခြေဆန့်ရှာခဲ့ပြီးမို့ နေခြည်ဆမ်းတဲ့ တောင်ကြားထဲက ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ ဝိညာဉ်တွေကို စိုးမိုးနေတဲ့ ပလူတိုရဲ့ဂူကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

ဒီမှာလည်း သူ့စောင်းသံက ဝိညာဉ်တွေကို ဖမ်းစားနိုင်ပြန်တယ်။ သူက နုပျိုမှုနဲ့အချစ်၊ မြေကမ္ဘာရဲ့အလှ၊ ယူဒိုင်းဒစ်ပျောက်ဆုံးသွားလို့ ခံစားရတဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုအကြောင်းတွေ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် သိဆိုလိုက်တဲ့အခါ ဝိညာဉ်တွေက သူတို့ခံစားနေရတဲ့ နာကျင်မှုတွေကိုတောင် မေ့ပျောက်သွားကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အပူသည် သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတာတွေက ပိုကဲလွန်းလို့ပေါ့။

နောက်ဆုံးကျတော့ ပလူတိုနဲ့ ဘုရင်မ “ပရိုဆာပိုင်း” တို့က အော်ဖီးယပ်နဲ့အတူ ယူဒိုင်းဒစ် ပြန်သွားနိုင်ပြီလို့ ကတိစကားဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ ပါနေတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ယူဒိုင်းဒစ်ဟာ သူ့နောက်က တကယ်လိုက်ပါလာတယ်လို့ အော်ဖီးယပ်ဟာ စိတ်ချယုံကြည်ထားရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့အထက်ပိုင်းလေထုထဲ မရောက်သေးခင်မှာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ

နောက်ပြန်မကြည့်မိဖို့ဘဲ။ တကယ်လို့ သူက နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်ခဲ့ရင် သူမကို မြေကမ္ဘာအောက် ပြန်ဆွဲချခံရလိမ့်မယ်။ ဒီအခြေအနေမျိုးရောက်ရင် သူမကို ထာဝရဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်လို့ လည်း အထူးသတိပေးလိုက်ပါသေးတယ်။

အော်ဖီးယပ်ကတော့ အမှာစကားတွေကို လိုက်နာဖို့ ကတိ ပေးပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အထက်ပိုင်းရောက်အောင် တက်သုတ်ရိုက်၊ မတ်စောက်တဲ့ လမ်းကြားလေးကို ကျော်တက်၊ နေရောင်၊ အလင်း ရောင်ဖြာကျနေတဲ့ မြေကမ္ဘာရောက်အောင် ကြိုးစားလာခဲ့ကြ တယ်။ ယူဒိုင်းဒစ်ကလည်း နောက်က တကယ် လိုက်ပါလာနေ တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက ဘာသံမှမကြားရဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အထက် ကမ္ဘာရဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့လေကို ရှူရှိုက်မိတာနဲ့ သူ့မျက်နှာထက်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှု အရိပ်အငွေ့တွေ ဖြစ်ထွန်းလာတယ်။ သူ့ကို လှည့်စား လိုက်လေသလားဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာတော့ သူ ပိုထိတ်လန့်သွား ရရှာတယ်။ ဒီထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့်ပဲ ယူဒိုင်းဒစ် တကယ်လိုက်ပါ မပါသည်ကို သိရမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်စိတ်နဲ့ နောက်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်တယ်။ သူ့ဇနီးလေးက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်တယ်။ အင်း... ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကတိကို ချိုးဖောက်လိုက်ပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဇနီးသည် လေး သူ့ဆီ လက်နှစ်ဖက်ကမ်းပေးနေပေမဲ့ သူ့နောက်ကို မလိုက် နိုင်ရှာတော့ပါဘူး။ သူ့ခြေလှမ်းလေးတွေ ရှေ့တိုးရမယ့်အစား တဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်ပြန် ဆုတ်... ဆုတ်... ဆုတ်သွားရာက မြေအောက်ကမ္ဘာကို ပြန်ရောက်သွားပါတော့တယ်။ သူ ချစ်လွန်း တဲ့ ခင်ပွန်းကို ဘယ်တော့မှ မမြင်တွေ့ရတော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ အော်ဖီးယပ်တစ်ယောက်တည်း ခရီးဆက်ရတော့

တာပေါ့။ သူဟာ လူသူမရောက်တဲ့ တောင်ပေါ်မှာ သွားနေတယ်။
သူဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ သံစဉ်လေးတွေကို အမြဲ စောင်းနဲ့
တီးခတ်နေရှာတယ်။

သူ သေဆုံးသွားတော့ သူ့စောင်းက မြစ်ထဲမျောပါ
သွားပြီး ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် သွားတင်တယ်။ အဲဒီကျွန်းပေါ်က
ညတေး သီငှက်ကလေးတွေက အံ့ဖွယ်ဂီတကို သင်ယူကြတယ်။
ဒါကြောင့် ကနေ့ထက်တိုင် ကမ္ဘာပေါ်က ဘယ်တေးသံနဲ့ပြိုင်ပြိုင်
သူ့တေးသံက ပိုကောင်းနေတယ်၊ ပိုချိုမြနေပါတယ်... တဲ့။

ဂရိပုံပြင်

ဂျော်ရင်းဒါနဲ့ ဂျော်ရင်းဒဲ

ဟိုး... ရှေးအခါက စုန်းမကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သူက သူပိုင်ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ နေတယ်။ ရဲတိုက်ကြီးက မည်းမှောင်တဲ့ သစ်တောကြီးအလယ်မှာပေါ့။ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ စုန်းမကြီးက ဇီးကွက်ဘဝပြောင်းထားပြီး ညကျရင်တော့ အဘွားအိုတစ်ယောက် ပုံပြောင်းလိုက်တယ်။ သူဟာ သူ့ရဲတိုက်ကြီးနဲ့ ကိုက်တစ်ရာ လောက်ဝေးတဲ့ နေရာအထိ ရောက်လာသမျှ လူငယ်လေးတွေကို ပြုစားလိုက်တော့တာပဲ။ ပြုစားခံလိုက်ရပြီဆိုရင်လည်း ခြေလေးတစ်လှမ်းတောင် မလှမ်းနိုင်တော့ဘူး။ ပြုစားထားတာကို သူ ကိုယ်တိုင်က ပျက်ပြယ်သွားအောင်လုပ်လိုက်မှ ပြုစားခံရသူဟာ ခြေလှမ်းလေးတစ်လှမ်းလောက် လှမ်းနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပိုင်နက်ထဲ ရောက်လာသမျှ မိန်းကလေးတွေကိုတော့ ငှက်ဘဝပြောင်းပစ်ပြီး ဒီစုန်းမကြီးက လှောင်အိမ်တစ်ခုထဲ ထည့်ထားလိုက်တာပဲ။

သူ့ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ လှောင်အိမ်ထဲထည့်ပြီး မျက်နှာကြက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ လှောင်အိမ်ပေါင်းက ခုနစ်ရာလောက်ကို ရှိတယ်။ လှောင်အိမ်အားလုံးထဲမှာရှိတဲ့ ငှက်ကလေးတွေအားလုံး သိပ်ကိုလှ တယ်။

ဒီအချိန်မှာ မိန်းမချောလေး “ဂျော်ရင်းဒါ” ကို လူငယ်လေး

“ဂျော်ရင်းဒဲ” က မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေတယ်။ တစ်နေ့ ချစ်သူ နှစ်ယောက် သစ်တောထဲဝင် လမ်းလျှောက်ကြတာပေါ့။ အဲဒီ ညနေခင်းလေးကလည်း သာယာလိုက်တာ။ ချစ်စရာတောင် ကောင်း နေတယ်လေ။ ဒီတော့ သစ်တောထဲမှာ တမေ့တမော နေလိုက် မိကြတာပေါ့။ မှောင်ရည်သန်းလာလို့ သန်းလာမှန်းမသိ။ ဒါကြောင့် အသိဝင်လာလို့ အိမ်ပြန်ကြမယ်လုပ်တော့ လမ်းရှာ မရတော့ဘူး။ သူတို့ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေခိုက်မှာ သူတို့နဲ့ မနီးမဝေးက ရဲတိုက်နံရံကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ဂျော်ရင်းဒဲက ဂျော်ရင်းဒါကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အို... ဂျော်ရင်းဒါလေး ညဉ့်ငှက်ဘဝ ပြောင်းသွားပါပေါ့လား။ ဒီအချိန် မှာ ကြောက်စရာ ရဲရဲတောက်မျက်လုံးအစုံနဲ့ ဇီးကွက်တစ်ကောင် က သူတို့ကို သုံးပတ်လှည့်ပျံရင်း တူး... ဟူး... ဟူး၊ တူး... ဟူး... ဟူး၊ တူး... ဟူး... ဟူးလို့ သုံးကြိမ်သုံးခါ အော်တယ်။ အော်သံ တိတ်သွားတာနဲ့ ဂျော်ရင်းဒဲ မရွေ့နိုင်တော့ဘူး။ ကျောက်တုံးကြီး လို ဖြစ်သွားတယ်။ စကားလည်း မပြောနိုင်၊ အော်လို့လည်း မရ။ ခုတော့ နေလည်းဝင်သွားပြီ။ ဇီးကွက်တွေလည်း ချုံပုတ်တွေထဲ ဝင်ကုန်ကြပြီ။ အဲ... ခဏနေတော့ စုန်းမကြီး ထွက်လာတယ်။ ညဉ့်ငှက်ကလေးကို ဖမ်းယူပြီး အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်သွား တယ်လေ။

အင်း... ညဉ့်ငှက်ကလေး ဝေးရာပါသွားပြီဆိုတော့ ဂျော်ရင်းဒဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရရှာပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ။ လောလောဆယ်မှာ သူရွေ့ရှားလို့မရ၊ စကားလည်း ပြောလို့ မရ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ စုန်းမကြီးပြန်လာပြီး သူ့ကို လွှတ်လိုက်

တယ်။ ဒီတော့ သူက ဒူးထောက်ပြီး သူ့ချစ်သူ ဂျော်ရင်းဒါကို ပြန်ပေးဖို့ တောင်းပန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စုန်းမကြီးက နင့်ချစ်သူကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ အပြတ်ပြောပြီး သူ့ကို နှင်လွှတ် လိုက်တယ်လေ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဂျော်ရင်းဒါဟာ ကြောက်စရာ ရဲတိုက် တစ်ဝိုက်မှာ လှည့်ပတ်စုံစမ်းလေ့လာကြည့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ညဉ့်ငှက်ကလေးကို လုံးဝမတွေ့ရပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ညမှာ သူ အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်က သူဟာ “ပန်းပွင့်ရဲ့အလယ် မှာ ပုလဲတစ်လုံးပါတဲ့ သိပ်ကိုလှတဲ့ အပြာရောင်ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို တွေ့တယ်” ဆိုတာပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာပဲ သူက အဲဒီပန်းပွင့်ကို ခူးပြီး စုန်းမကြီးရဲ့ ရဲတိုက်ဆီ ယူသွားသတဲ့။ ပုလဲက သူ့ကို စုန်းမကြီး ရဲ့ မှော်အတတ်မှ ကာကွယ်ပေးတယ်။ ပန်းပွင့်ကတော့ ညဉ့်ငှက် ကလေးကို “ဂျော်ရင်းဒါ” အဖြစ် ပြောင်းပေးလိုက်တယ်တဲ့။

မနက်အိပ်ရာကထတော့ သူဟာ အိပ်မက်ထဲက ပန်းကို နေရာအနှံ့ ခြေဆန့်ရှာတော့တာပေါ့။ ရှစ်ရက်ကြာအောင်ရှာ တယ်။ မတွေ့ဘူး၊ အဲ... ကိုးရက်မြောက်နေ့ကျမှ တွေ့သွားတယ်။ ဟုတ် တယ်၊ ပုလဲပါတဲ့ ပန်းအပြာပဲ။ သူဟာ ဒီပန်းကိုခူးပြီး ရဲတိုက် ကြီးဘက် ဦးတည်ထွက်လာခဲ့တယ်။ တံခါးချက်ချင်းပွင့်သွား တယ်။ ဒီတော့ ရဲတိုက်ဝင်းထဲဝင်၊ ရာချီအောင်များတဲ့ ငှက်ကလေး တွေက တေးသီပြီး လမ်းညွှန်ကြ၊ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူ ခန်းမကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်သွားတယ်။ ဒီခန်းအထဲမှာပဲ စုန်းမကြီးနဲ့ သူတွေ့တယ်။ စုန်းမကြီးအခန်းထဲမှာ လှောင်အိမ် ခုနစ်ရာထဲက ငှက်ပေါင်းခုနစ်ရာကလည်း တေးတွေသီလိုပေါ့။ မမျှော်လင့်ဘဲ

ဂျော်ရင်းဒဲကို တွေ့လိုက်တော့ စုန်းမကြီး လန့်စရာကောင်းလောက် အောင် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ စုန်းမကြီးဟာ ဂျော်ရင်းဒဲနဲ့ နှစ်ကိုက်အကွာရောက်အောင် မလာနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ဂျော်ရင်းဒဲက မှော်ပန်းပွင့်နဲ့ ပုလဲကို ကိုင်ထားတာကိုး။

သူဟာ ငှက်တွေကို လိုက်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညဉ့်ငှက် တွေက အများကြီး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘယ်ငှက်ဟာ ဂျော်ရင်းဒါ ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီအခိုက်မှာပဲ စုန်းမကြီးက လှောင်အိမ် တစ်ခုကိုဖြုတ်ပြီး ထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ စုန်းမကြီးနောက် ပြေးလိုက်၊ မိတာနဲ့ လှောင်အိမ်ကို ပန်းနဲ့ ထိ လိုက်တယ်။ ဟော... သူ့အချစ် ဂျော်ရင်းဒါ၊ သူ့ရှေ့မှာ ပြုံးပြုံးလေး ရပ်နေပါရောလား။ သူတို့ တွေဝေမနေဘဲ ရဲတိုက်ကြီးထဲက အလျင်အမြန် ပြေးထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

နောက်ပိုင်း သူတို့ရဲတိုက်ကြီးဘက် ဘယ်တော့မှ ခြေဦး မလှည့်ကြတော့ဘူးဆိုတာကိုတော့ သင်လည်း သေချာပေါက်တွက် ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဂျာမနီပုံပြင်

အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲကလေး

နွေ တစ်နေ့မှာ မိခင်ဘဲမကြီးက သူမရဲ့ ဘဲကလေးတွေနဲ့ ယာခင်းတစ်ခုထဲမှာ ဂုဏ်ယူဟန်နဲ့ လမ်းလျှောက်နေတယ်။ ဘဲပေါက်ကလေးတွေ ရှိနေလေတော့ သူဂုဏ်ယူမိတာ သိပ်တော့ မဆန်းလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘဲလေးတစ်ကောင်ကိုတော့ သူသံသယစိတ်နဲ့ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဒီဘဲကလေးက သိပ်ကိုထွားပြီး အရုပ်ဆိုးတာကိုး။ တခြား ဘဲကလေးတွေနဲ့ သိသိသာသာကို မတူထူးခြားနေတယ်လေ။ တခြား ဘဲလေးတွေရဲ့ တောင်ပံလေးတွေရဲ့ အမွှေးလေးတွေဟာ နူးညံ့ပြီး အဝါရောင် သန်းနေကြတာကိုး။

“အင်း... ဒီယာခင်းထဲက တခြားဘဲတွေ ဘာပြောကြမလဲ၊ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ။ တကယ်တော့ သူဟာ ငါထင်သလောက်တော့ အရုပ်ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး။”

ဒါပေမဲ့ တခြားဘဲတွေကလည်း ဒီဘဲလေးဟာ သိပ်ကို အရုပ်ဆိုးတယ်လို့ ကောက်ချက်ချကြတယ်။ ဒီလောက် အရုပ်ဆိုး

တဲ့ ဘဲကလေးမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့။ သူတို့က ဒီလိုပြောပြီး ဘဲကလေးနဲ့ အရောမဝင်ဘဲ ရှောင်ကြတယ်။ သူတို့နား ဘဲလေး ကပ်လာရင် တွန်းပစ်ကြတယ်၊ ရိုက်လွှတ်ကြတယ်၊ ဒီဘဲကလေး အပေါ် လုံးဝမကြင်နာကြဘူး။ ဘဲစာကျွေးတဲ့ မိန်းကလေးက တောင် “သွားစမ်း... သွားစမ်း၊ နင်ဟာ သိပ်ကိုလောဘကြီးတဲ့ ဘဲကလေးပဲ” လို့ ပြောပြီး ကန်ထုတ်လိုက်တယ်လေ။

အင်း... သနားစရာပါပဲ။ သူ့ခမျာ ပျော်လည်းမပျော်နိုင် ရှာဘူး။ သူ့အမေကိုယ်တိုင်က တခြား ဘဲသားသမီးတွေကို ချစ်သလို သူ့ကို မချစ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ဘဲလေး က ဒီယာတောထဲက ထွက်ပြေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ နွေရာသီက ကုန်ခါနီးနေပြီ။ ဆောင်းဦးကာလ ရောက်လာလို့ ရာသီဥတုက အေးလာပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဲကလေး က သတ္တိရှိရှိ ထွက်လာခဲ့တော့တာပဲ။

သူဟာ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တောဘဲရိုင်းတွေနေကြတဲ့ ကန်ကြီးတစ်ကန်ဆီ ရောက်လာတယ်။ သူတို့အားလုံးက ထူးခြားတဲ့ အရုပ်ဆိုးဘဲလေးကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး “မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်းဟာ ငါတို့အုပ်စုထဲက မဟုတ်ဘူး။ ထွက်သွားစမ်း” လို့ ဒေါသတကြီးပြော နှင်ထုတ်လိုက်တော့ ဘဲလေးက “ကျွန်တော် သိပ်မောနေလို့ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီမှာ တစ်ညလောက် နားပါရစေ” လို့ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ တောင်းပန်လိုက်တော့ တောဘဲတွေက ညည်းတွားရေရွတ်ပြီး တစ်ညနေခွင့်ပြုလိုက်ကြတယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်သွားရတာပေါ့။ ညနေချိန်ရောက်တော့ တဲအိုလေးတစ်တဲကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ အေးနေလို့ တဲထဲဝင်လိုက်တယ်။ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ဒီတဲထဲမှာနေတဲ့ အဘွားအိုက သူ့တွေ့သွားလို့ အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းပြီး မောင်းထုတ်တော့တာပဲ။

“ထွက်သွားစမ်း...၊ အရုပ်ဆိုးအကောင်”

သူ ထွက်လာတော့ အဘွားအိုရဲ့ကြောင်က အတော် ဝေးဝေးရောက်အောင် နောက်က လိုက်ဖမ်းသေးတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ ခရီးဆက်လာတော့ နောက်ရေကန်တစ်ခုဆီ ရောက်လာပြန်တယ်။ သူ ရေကန်ထဲ ဆင်းကူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညတွေက သိပ်ကိုအေးလို့ သူ့ဝန်းကျင်ကရေတွေ ခဲသွားပါရော။ မနက်ရောက်တော့ သူ ရေခဲထဲမိနေပြီလေ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲနေလိုက်တာများ အေးခဲပြီး သေလုနီးအခြေအနေ ဆိုက်သွားရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံအားလျော်စွာပဲ လယ်သမားတစ်ယောက်က ကန်နားရောက်လာတော့ သနားစရာ ဘဲကလေးကို ကယ်တင်

လိုက်တယ်။ လယ်သမားက ဘဲလေးကို သူ့နွေးထွေးတဲ့ အိမ်ကို ခေါ်သွားတယ်။ လယ်သမားနဲ့ ကလေးတွေကလည်း ဘဲလေးနဲ့ ကစားချင်ကြတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲလေးဟာ အကြင်နာဆိုတာကို မသိခဲ့၊ မခံစားခဲ့ရလေတော့ အကြင်နာခံရ တာကိုပဲ ကြောက်လန့်နေမိတယ်။ ကြောက်စိတ်နဲ့ ပြေးမိပြေးရာ ဇွတ်ပြေးတော့ နွားနို့ပုံးထဲကျလိုကျ၊ ဂျုံမှုန့်ထည့်တဲ့ စည်ထဲကျ လိုကျပေါ့။ ဒီတော့ လယ်သမားဇနီးက ဒေါသထွက်ပြီး အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဘဲကလေး လန့်ဖျပ်ပြီး ပြတင်း ပေါက်က ပျံထွက်လိုက်တယ်။ အင်း... ခုတော့ အသစ်ကျနေတဲ့ နှင်းတောထဲရောက်ရပြန်တာပေါ့။

ဆောင်းက အေးလွန်းလှပါတယ်။ ရေနန်းနားက မြက် ခင်းတွေပေါ် ရေခဲလိုအေးတဲ့လေက အဆက်မပြတ်တိုက်နေ တယ်။ ဒီမြက်ခင်းထဲမှာပဲ ဘဲကလေးက နေရတာလေ။ ဒီတော့ အေးလွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်ခိုက်နေရှာတာပေါ့။ တစ်နေ့ ကောင်းကင်ထဲက တောင်ပံခတ်သံတွေကို ဘဲကလေး ကြားလိုက် ရတယ်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ချစ်စရာ ငှက်ဖြူကြီးတွေ၊ နွေးထွေး တဲ့ တောင်ပိုင်းဒေသကို ပျံသန်းနေကြတာ တွေ့လိုက်တာပေါ့။ သူ ငှက်ဖြူကြီးတွေကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ ထူးခြားတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းလာတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဒီငှက်ဖြူတွေဟာ သူ့မိတ်ဆွေစစ်တွေ၊ ညီအစ်ကိုတွေပဲဆိုတဲ့ အတွေးလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ “သူတို့က သိပ်ကို လှကြတယ်” လို့လည်း တွေးမိလိုက်ရော သူ့ခမျာ ချက်ချင်း ဝမ်းနည်းသွားရပြန်တယ်။

“သူတို့ဟာ ငါ့လို အရုပ်ဆိုးတဲ့ငှက်မျိုးကို နှစ်သက်လက်ခံ

ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်... သူတို့ဟာ အခု ငါရောက်နေတဲ့ ဒေသကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်လာကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ စဉ်းစားလိုက်ပြန်တယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီလှပတဲ့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူငှက်တွေဟာ ငန်းတွေဖြစ်မှန်း သူ မသိရှာဘူး။ သူတို့ တစ်ချိန်မှာ ပြန်လာကြ မယ်ဆိုတာကိုလည်း မသိဘူး။ အဲ... အေးတဲ့ ဆောင်းရာသီကုန် သွားတော့ ပူနွေးတဲ့ နွေဦးရာသီရောက်လာလို့ ရေခဲတွေ၊ နှင်းတွေ အားလုံး အရည်ပျော်သွားကြတယ်လေ။ ဒီအချိန်မှာ မြောက်ပိုင်း ဒေသကို ပျံသွားကြတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ငှက်တွေ ဒိန်းမတ်ကို ပျံလာခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ သစ်ပင်တွေ၊ ချုံတွေပေါ်မှာ စိမ်းစို လန်းဆန်းတဲ့ ရွက်သစ်တွေဝေနေပါပြီ။ ကွင်းပြင်တွေထဲမှာလည်း အစိမ်းရောင်မြက်တွေ၊ တောက်ပတဲ့ ပန်းတွေ ပွင့်လန်းနေကြပါပြီ။

တစ်နေ့ ဘဲလေးက တောင်ပံတွေကို ဖြန့်ကားလိုက်တယ်။ ခုတော့ တောင်ပံတွေက အားကောင်းနေပြီကိုး။ ဒါကြောင့် ဘဲကလေးဟာ မြင့်မားတဲ့ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားအရောက် ပျံတက်နိုင် ပြီပေါ့။ သစ်ပင်ထိပ်ကနေ အောက်ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ နေရောင် ထဲမှာ တဖျတ်ဖျတ် ဝင်းလက်တောက်ပနေတဲ့ ရေကန်စိမ်းကြီးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ရေကန်ထဲပျံဆင်းလိုက်တာပေါ့။ ဒီအချိန် မှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ရေကန်ဘေးရှိ ချုံပုတ်တွေထဲက ငန်းသုံး ကောင် ရေကန်ထဲဆင်းလာပြီး သူ့ဘက် ဖြည်းဖြည်းလေး ကူးလာ ကြတယ်။ အလို... သိပ်ကိုလှကြပါလား။ ရှည်လျားတဲ့ လည်တိုင် တွေကလည်း ကွေးညွတ်လို့၊ သားမွေးတွေကလည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ လှလိုက်တာ... လှလိုက်တာ။

သူ ငေးမောချီးမွမ်းပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက် တယ်။

“ငါ သူတို့ဆီရောက်အောင် ကူးသွားမယ်၊ ငါ့ကို သူတို့ က သတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ်နိုင်တယ်။ ငါက သိပ်ကို ရုပ်ဆိုးတာကိုး”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း သူတို့ဆီ ကူးသွားတယ်။ ကူးသွားရင်းလည်း “ကျွန်တော့်ကို သတ်ကြပါ၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်ကြစမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ရောဖို့ ကျွန်တော့် မှာ အခွင့်အရေးမရှိဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ သိပ်ကို အရုပ်ဆိုးပါတယ်ဗျာ” လို့ တစာစာ ပြောနေတယ် လေ။ ဒီလိုပြောပြီး ရှက်စိတ်နဲ့ သူ့ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်တဲ့အခါ သူ့ပုံရိပ် ကို ရေထဲမှာ မြင်လိုက်တာပေါ့။ သူ ခု မြင်လိုက်ရတဲ့ပုံရိပ်က အချိုးမကျ ပုံပျက်ပန်းပျက်မဟုတ်ဘူး။ ပုံရိပ်ရဲ့အတောင်တွေက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူပြီး သိပ်ကို လှနေတယ်။ တကယ်တော့ အရုပ်ဆိုး ဘဲကလေးက အခု ငန်းတစ်ကောင်ဖြစ်သွားတာလေ။ ကဲ... ခုတော့ ရေကန်ထဲက ချစ်စရာငှက်တွေနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်သွားပြီပေါ့။

ကလေးတွေက ရေကန်နားလာပြီး ပေါင်မုန့်တွေ၊ ပြောင်းစေ့ တွေကျွေးရင်း “ဟေ့... ဟေ့... ဟောဟိုက အသစ်ရောက်လာတဲ့ ငန်းကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ အားလုံးထဲမှာ သူက အလှဆုံးပဲ” လို့ အချင်းချင်းပြောနေကြလေရဲ့။ စောစောက ငန်းတွေကလည်း ငန်းငယ်လေးနား အရောက်ကူးခတ်လာကြပြီး သူတို့ နှုတ်သီးတွေ နဲ့ ငန်းငယ်လေးကို ပွတ်သပ်ပေးကြတယ်။ သဘောကတော့ သူတို့က သူ့ကို ချစ်ကြတယ်။ လက်ခံကြိုဆိုကြတယ်ပေါ့။

ဒီတော့လည်း လှပတဲ့ ငန်းသစ်ကလေးက တောင်ပံတွေ
 ကိုဖြန့်၊ လည်ပင်းရှည်ကြီးကို ဂုဏ်ယူစွာ ဆန့်ထုတ်လိုက်တာပေါ့။
 နောက်ဆုံးမှာ သူက “ငါအရပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲဘဝတုန်းက ဒီလို ပျော်ရွှင်
 မှုမျိုးကို အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးဘူး” လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်
 လေ။

ဒိန်းမတ်ပုံပြင်

ဆင်ဒရဲလား

တစ်ချိန်တုန်းက “ဆင်ဒရဲလား” ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သူ့မှာ အမေ မရှိတော့ဘူး။ တစ်နေ့ သူ့အိမ်ကို သူ့စိမ်းအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ သူတို့ဟာ ဝတ်ကောင်း စားလှတွေ ဝတ်ထားကြပေမဲ့ မာနကြီးပုံပဲ။ ဒါကြောင့် ဆင်ဒရဲလား လေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလိုလို ကြောက်စိတ်ဝင်မိလာတာ ပေါ့။ နောက်တော့ သူ့ဖအေက သူ မမြင်ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဟာ သူ့အမေတဲ့၊ သူ့မိထွေးတဲ့။ ဟို... မာနကြီးပုံရတဲ့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကတော့ သူ့အစ်မတွေလို့ ပြောပြတယ်။ အမေနဲ့ အစ်မ တွေဆိုတော့ ဆင်ဒရဲလားလေး သိပ်ပျော်သွားတာပေါ့။ တကယ် တော့ အစ်မတွေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ လုံးဝ မလုံပါဘူး။ အတော်ကို အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဒရဲလားလေးကတော့ သူတို့ဟာ ကြင်နာကြမယ်၊ ခင်မင်ကြ မယ်လို့ပဲ ထင်မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အစ်မသစ်တွေက လုံးဝ အကြင်နာကင်းကြတယ်။ ဆင်ဒရဲလားရဲ့ ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတွေကို အကုန်ယူ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေကိုလည်း အပိုင်သိမ်းယူကြတယ်။ နောက်အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ခိုင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်ဒရဲလားလေး ခမျာ နေ့စဉ် အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဆေးရတယ်။ တံမြက်စည်းလဲ့ရတယ်။ ကြမ်း တိုက်ရရှာတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ အလုပ်အားလုံးလုပ်ပြီး လို့ သိပ်ကိုမောပန်းပြီး အထီးကျန်ဖြစ်နေတဲ့အခါ ရဲရဲတောက် မီးသွေးခဲတွေအပေါ်က ယိမ်းကသလို ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားနေတဲ့ မီးရောင်ကို ထိုင်ကြည့်နေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဟို... ရုပ်ဆိုးမနှစ်ယောက်က “ဆင်ဒရဲလား” လို့ ခေါ်ကြတာပဲ။

တစ်နေ့မှာ ဘုရင်က ခမ်းနားတဲ့ ပါတီပွဲကြီးကျင်းပမယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားလိုက်တယ်။ သုံးညတောင် ကျင်းပမှာတဲ့။ မင်းသားလေးလည်း အဲဒီပါတီပွဲကို တက်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ တကယ်ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူတွေကတော့ မင်းသားနဲ့ ကနိုင်ကြမှာပေါ့လေ။ ရုပ်ဆိုးညီအစ်မကိုလည်း ဒီပွဲလာတက်ဖို့ ဖိတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဒရဲလားလေးကို ခေါ်ဖို့တော့ ဘယ်သူကမှ မစဉ်းစားကြဘူး။ သူလေးက သွားခွင့်သာမရတာ၊ သွားမယ့် အစ်မနှစ်ယောက် ဝတ်စားဆင်ယင်ဖို့ အစအဆုံး ကူညီပေးရရှာတယ်။ ဒီလိုကူညီတုန်းမှာ “ငါလည်း သွားချင်လိုက်တာ” လို့ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ တွေးမိလိုက်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရထားရောက်လာတော့ ညီမနှစ်ယောက်ကိုပဲ ခေါ်သွားတယ်လေ။ ဆင်ဒရဲလားလေး အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီတော့ မီးဖိုဘေးက ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်ရည်တောက်တောက်ကျအောင် ရှိုက်ကြီး တငင်ငိုမိလိုက်တယ်။ ငိုရင်း

မှာလည်း “ဒီကပွဲကို ငါသွားချင်လိုက်” လို့ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ရေရွတ် မိလိုက်တယ်လေ။

ဒီအခိုက်ကလေးမှာပဲ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ “ဆင်ဒရဲလားလေး...၊ မင်းလည်း သွားရလိမ့်မယ်” တဲ့။ အသံကြား လိုက်တော့ သူ မော့ကြည့်တယ်။ ဒီမှာတင် သူ့ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ ချစ်စရာနတ်သမီးကို မြင်လိုက်ရတာပဲ။ နတ်သမီးက “ငါက မင်းရဲ့ ခေါင်းကိုင်မိခင်ပဲ။ ကဲ... ငါပြောသလို လုပ်ပေတော့။ ဘာမှ ပြန်မမေးနဲ့နော်။ ငါ မင်းလေးကို ကူညီမယ်။ ဒီတော့ ပထမဆုံး ငါ့ကို ရွှေဖရုံသီးတစ်လုံး ရှာပေး” လို့ ပြောပြတယ်။

ဒါနဲ့ ဆင်ဒရဲလားလေးဟာ ဥယျာဉ်ထဲ အပြေးအလွှား သွားပြီး အကြီးဆုံး ရွှေဖရုံသီးတစ်လုံးကို ယူလာခဲ့တယ်။ ခေါင်းကိုင် နတ်သမီး ရွှေဖရုံသီးကို စိန်စကြာနဲ့ တို့လိုက်တယ်။ အလို... ရွှေဖရုံ သီးက ချက်ချင်းပဲ အလှဆုံးရထားအဖြစ် ပြောင်းသွားပါပေါ့လား။ ရထားတစ်စီးလုံးကို ငွေသားတွေနဲ့ လုပ်ထားပြီး ထိုင်ခုံတွေကိုတော့ အကောင်းဆုံး အပြာရောင်ပိုးစတွေနဲ့ ချုပ်ထားတယ်။

ရထား အဆင်သင့်ဖြစ်တော့ ခေါင်းကိုင်မိခင် နတ်သမီး က “ကဲ... ကြွက်ခြောက်ကောင် သွားရှာလိုက်ဦးသမီး” လို့ ခိုင်းပြန် တယ်။

ဒီတော့ ဆင်ဒရဲလားလေးက မီးဖိုထဲပြေး၊ ကြွက်ထောင် ချောက်ထဲက ကြွက်ခြောက်ကောင်ကို ယူလာခဲ့တယ်။ ကြွက်ခြောက် ကောင်ကို နတ်သမီးက စိန်စကြာနဲ့ တို့လိုက်တော့ ချက်ချင်းပဲ ချစ်စရာ မြင်းဖြူကြီးခြောက်ကောင် ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

နောက်... နတ်သမီးက ကြွက်နှစ်ကောင် ထပ်ယူခဲ့ဦးလို့

ခိုင်းပြန်တယ်။ ကြွက်နှစ်ကောင်ရလာတော့ နတ်သမီးက မြင်းရထား
 မောင်းသူနဲ့ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ပြောင်းပေးလိုက်ပြန်တယ်။ “ကဲ...
 ဆင်ဒရဲလား၊ မင့်မျက်စိ မှိတ်ထားလိုက်ပါဦး” လို့ ခိုင်းပြန်တယ်။
 သူ မျက်စိပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ “အိုး... ငါ့ဝတ်စုံက ငွေသားနဲ့ ချုပ်
 ထားတာပဲ” လို့ အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်မိလိုက်တယ်။ သူလေး မြင်တွေ့
 မိသမျှ မိန်းမလှအားလုံးထက် သူက ပိုပြီး လှနေချောနေတာကို
 လည်း သိလိုက်ရပြန်တယ်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခြေထောက်ကလေး
 တွေက ငွေသားဖိနပ်ကလေးတစ်ရန်ကို စီးထားပြီး ဖြစ်နေပြီလေ။

နတ်သမီးက ရထားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး “ကဲ... နန်းတော်
 အရောက်သွားပေတော့။ တစ်ခု သတိထားနော်။ ည ၁၂ နာရီ
 မထိုးခင် မင်း အိမ်ပြန်ရောက်ရလိမ့်မယ်။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း အတိ
 အကျလုပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါ သမီးလေး” လို့ ပြောပြတယ်။

ဆင်ဒရဲလားက ကတိပေးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ နန်းတော်ဘက်
 မောင်းထွက်သွားတော့တာပဲ။ မင်းသားလေးက သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း
 သူ့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပြီး သူနဲ့တွဲကဖို့ ခွင့်တောင်း
 တယ်လေ။ ဆင်ဒရဲလားက ခွင့်ပြုတော့ မင်းသားလေးဟာ
 ဆင်ဒရဲလားနဲ့ တစ်ညနေလုံး ကတယ်။ သူဟာ တခြား ဘယ်သူ့ကို
 မှလည်း စောင်းငဲ့မကြည့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ၁၂ နာရီထိုးဖို့ ၁၅ မိနစ်ပဲ
 လိုတော့တဲ့အချိန်မှာ ဆင်ဒရဲလားက နတ်သမီးလေးကိုပေးခဲ့တဲ့
 ကတိကို အမှတ်ရလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ သူပြန်ရတော့မယ်လို့ ပြောပြ
 လိုက်တာပေါ့။ ဒီတော့ မင်းသားလေးက ရထားဆီ အရောက်လိုက်
 ပို့၊ ဘယ်မှာနေသလဲလို့ မေးတယ်။ တကယ်တော့... မင်းသားလေး
 က ဆင်ဒရဲလားကို သိပ်ချစ်မိသွားပြီကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဒရဲလားက

တော့ ပြုံးရုံသာပြုံးပြပြီး “နောက်ညနေမှာ လည်းရောက်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်” လို့သာ ပြောပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရထားက ရွှေဖရုံသီးပြန်ဖြစ်၊ မြင်း တွေနဲ့လူတွေကလည်း ကြွက်တွေပြန်ဖြစ်။ ဆင်ဒရဲလားက ရွှေဖရုံ သီးကို ဥယျာဉ်ထဲမှာဝှက်ထားပြီး ကြွက်တွေကိုတော့ ထောင် ချောက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ အိပ်ရာထဲ တိတ်တဆိတ် ဝင်သွားတယ်။ အကြောင်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ရောက်လာပြီး လျှို့ဝှက်ပြန် သွားတဲ့ မိန်းမလှလေး။

နောက်နေ့မှာ ဟို... ညီအစ်မက ကပွဲအကြောင်းကလွဲပြီး ဘာမှမပြောကြဘူး။ နောက်တော့ သူတို့က “ကနေ့ညတော့ သူမ ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရမှာပေါ့” လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ အိပ်မပျော်သေးတဲ့ ဆင်ဒရဲလားလေးက ပြုံးလိုက်တယ်လေ။

ဒီညမှာ ရုပ်ဆိုးညီအစ်မနဲ့ သူတို့မအေကြီး နန်းတော်ထဲ သွားတာနဲ့ ခေါင်းကိုင်နတ်သမီး ရောက်လာတာပဲ။ ဖြစ်ရပ်တွေ အားလုံးကတော့ မနေ့ညနေက အတိုင်းပါပဲ။ ကနေ့ညနေ ထူးခြား တာကတော့ ဆင်ဒရဲလားကို ရွှေသားဝတ်ရုံနဲ့ ရွှေသားဖိနပ် ဆင်မြန်း ပေးတာပါပဲ။ မင်းသားလေးဟာလည်း ကနေ့ညမှာ ဆင်ဒရဲလား ကို ပိုချစ်မိလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်အလို မှာတော့ သူမနေရပ်ကို မပြောပြဘဲ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

တတိယညနေခင်းမှာတော့ နတ်သမီးက ဆင်ဒရဲလားကို လှပတဲ့ ရောင်စုံငှက်မွေးလေးတွေနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ဝတ်စုံကို ပေးတယ်။ နောက်... အရောင်လေးတွေ ထွက်နေတဲ့ ဖန်ဖိနပ်ကို ဝတ်ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဆင်ဒရဲလားလေးကိုယ်တိုင်က မင်းသား

လေးနဲ့ ကရတာကို သိပ်ပျော်ပိုက်နှစ်ခြိုက်လွန်းလို့ အချိန်ကို သတိမထားမိတော့ဘူး။ ဟော... ပြောရင်း မှာပဲ ၁၂ နာရီထိုးသွားပြီ လေ။ ဆင်ဒရဲလားလေး သိပ်ကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတယ်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်နဲ့ နန်းတော်ထဲက ပြေးထွက်လာတဲ့အခါ ဖန်ဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက် ကျွတ်ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ ကျွတ်ကျန်ခဲ့မှန်း သိပေမဲ့ အချိန်ကုန်မှာ စိုးလို့ ပြန်မကောက်ရဲရှာဘူး။ နန်းတော် လှေကားက အပြေးအလွှားဆင်း၊ လမ်းမပေါ်မှာရောက်။ “ဟယ်... ဒုက္ခ...၊ ရထားနဲ့ မြင်းတွေလည်း မရှိတော့ပါလား” ဖရုံသီးကြီး တစ်လုံးပဲ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကြွက်ရှစ်ကောင်ကလည်း မြေတွင်းထဲ ဝင်သွားတာကို လှမ်းမြင် လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီလို အနေအထားမှာပဲ သူ့ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့် လိုက်မိပြန်တော့ ချစ်စရာဝတ်ရုံလည်း မရှိတော့ဘူး။ အညိုရောင် ရိုးရိုးအဝတ်အစားပဲ ရှိတော့တယ်။

သနားစရာ ဆင်ဒရဲလားလေး အိမ်အရောက် အမြန်ဆုံး ပြေး၊ ရောက်တာနဲ့ ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းစွာပဲ အိပ်ရာထဲ ဝင်လိုက်တော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဘုရင့်တမန်တော်က မြို့လုံးအနှံ့ ထရမ်း ပက်မှုတ်ပြီး ကြေညာလိုက်တယ်။ “မင်းသားက ဘုရင့်ပါတီပွဲမှာ သူနဲ့တွဲကခဲ့တဲ့ မိန်းမလှလေးရဲ့ ဖန်ဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက်ကို တွေ့ထားတယ်။ သူလေး ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘယ်သူတစ်ယောက် မှ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းသားလေးကတော့ အဲဒီ မိန်းမချောလေး ကို မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ကျွမ်းဝင်နေပါတယ်။ ဒီတော့... မင်းသား လေးက ဖန်ဖိနပ်ကို စီးနိုင်သူနဲ့ လက်ထပ်ပါလိမ့်မယ်”

ဒီလို ကြေညာလိုက်တော့ ဖိနပ်ကို စီးကြည့်ဖို့ မိန်းမပျိုတွေ အပြေးအလွှားထွက်လာကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်ကလေးက သိပ်ကို သေးလွန်းတော့ ဘယ်သူမှ စီးလို့မရဘူး။ နောက်ဆုံး တမန်တော်ဟာ ဆင်ဒရဲလားအိမ်ရှေ့ရောက်လာတယ်။ ရောက်လာတာနဲ့ အင်း... ဟိုညီအစ်မလေ စီးကြည့်ချင်တာ ရွစိကိုထလို။ သူတို့စီးထားတဲ့ ဖိနပ်ကို ချွတ်ဖို့မေ့ပြီး ဖိနပ်စီးလျက်နဲ့ ဖန်ဖိနပ်ကလေးထဲ သူတို့ ခြေထောက်ကို အတင်းထိုးထည့်ကြတယ်။ ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားစီး မရတော့ ဆင်ဒရဲလားလေးကို လှမ်းခေါ်တာပေါ့။ ဆင်ဒရဲလား လေးကတော့ မြင်လိုက်တာနဲ့ သူ့ဖိနပ်မှန်းသိတာပေါ့။ မနေ့ညက ၁၂ နာရီထိုးတော့ နန်းတော်မှာ ပျောက်ခဲ့တဲ့ သူ့ဖိနပ်ပဲလေ။

ဟို... ညီအစ်မကတော့ လက်မလျှော့သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှူးကြီးစီးထားလေတော့ ဘယ်လိုစီးလို့ရနိုင်မှာလဲ။ နောက် အစ်မ တစ်ယောက်ကျတော့ ဖနောင့်က သိပ်ကြီးနေပြန်တယ်။ ခြေချောင်း တွေကလည်း သိပ်ကိုရှည်နေတယ်လေ။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဆင်ဒရဲလားလေးက “ကျွန်မကို ကြိုးစားစီးခွင့်ပြုပါ” လို့ ပြောလိုက်

တယ်။

အောင်မယ်...ဒီတော့လည်း ဟို... ညီအစ်မကလေ “နင် တကယ် ပြောနေတာလား။ နင်က ဒီလိုဖိနပ်မျိုး စီးမှမစီးနိုင်တာ ပဲဟာ။ ရယ်စရာတွေ လာမလုပ်နဲ့။ နောက်ပြီး နင်က နန်းတော် ထဲကိုတောင် ရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ” လို့ ပြောပြောဆိုဆို တွန်းထုတ်ကြတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ တမန်တော်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ဖို့ လက် ဆန့်တန်းပေးလိုက်တယ်။ ကုထားထိုင်ပေါ် ထိုင်မိတာနဲ့ သူစီးတဲ့ ဖိနပ်ကို ချွတ်၊ ချက်ချင်း စီးကြည့်လိုက်တယ်။ အဲ... တိုင်းရက်တဲ့ ပက္ကလာဆိုသလိုပါပဲ။ လုံးဝ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီတော့မှ လေတိုးသံသဲ့သဲ့လေး ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ခေါင်းကိုင်နတ်သမီးလည်း ရောက်လာ တယ်။ နတ်သမီးက စိန်စကြာနဲ့ ဆင်ဒရဲလားရဲ့ ရိုးရိုးအဝတ် အစားလေးတွေကို လှပတဲ့ ငှက်မွေးအင်္ကျီအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးလိုက် တယ်။ နောက်တော့ ဆင်ဒရဲလားက မြင်းရထားပေါ်တက်၊ တမန် တော်နဲ့အတူ နန်းတော်ဘက် ဦးတည်မောင်းထွက်သွားပါတော့ တယ်။ မင်းသားလေးက ဆင်ဒရဲလားကို လက်ထပ်လိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦး သက်ဆုံးတိုင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်သွားကြတယ်။

ဖန်ဖိနပ်ကလေးကိုတော့ ရွှေနဲ့ဖန် ရောစပ်ပြုလုပ်ထားတဲ့ သေတ္တာလေးထဲထည့်ပြီး နန်းတော်ထဲမှာပဲထားပါတယ်။ လူတိုင်း လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ဖို့ပေါ့။

ပြင်သစ်ပုံပြင်

mgjoe.com

မရိုးဖြောင့်တဲ့ ရိုးဖြောင့်သော အမတ်ကြီး

ဟိုး... တစ်ချိန်တုန်းက သိပ်ကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ အမတ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပေးပေး၊ လျှို့ဝှက်ပဲပေးပေး လာဘ်ပေးတာကို လုံးဝ လက်မခံဘူး။ သူ့ဇနီးကလည်း သူ့ခင်ပွန်းနဲ့ စိတ်သဘောထားက ထပ်တူထပ်မျှ ပဲ။ ဘယ်သူ့ဆီကမှ လာဘ်ကို လက်မခံဘူး။

လောလောဆယ်မှာ အမတ်ကြီးရဲ့ အကူအညီအထောက်အပံ့ အတော်များများကို ရွာတစ်ရွာက ရလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်သူများမို့ တစ်စုံတစ်ရာ သွားပေးတိုင်း ငြင်းလွှတ်လိုက်တာချည်းပဲ။ ရွှေပေးလို့လည်း လက်မခံ၊ ငွေထည်ပစ္စည်းပေးတော့လည်းငြင်း၊ ပိုက်ဆံပေးလည်း မယူ။ ဒီတော့ ကျေးဇူးသိတဲ့ ရွာလူကြီးတွေက အမတ်ကြီးကတော်ဆီသွားပြီး သူတို့ တုံ့ပြန်တဲ့ ကျေးဇူးကို လက်ခံဖို့ မေတ္တာရပ်ခံကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အမတ်ကတော်ကလည်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်တာပဲ။

